

1st February 1972]

VI. GOVERNMENT RESOLUTION.

RATIFICATION OF THE CONSTITUTION (TWENTY-FIFTH AMENDMENT)
BILL, 1971.

MR. CHAIRMAN : The Hon. the Minister for Law will now move the motion.

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே,
“பாராளுமன்ற அவைகள் இரண்டிலும் நிறைவேற்றப்பட்டு 1971-ஆம் ஆண்டு
அரசியல் அமைப்பு (25-வது திருத்த) சட்ட முன்வடிவினால் செய்யக் கருதப்
பட்டுள்ளவையும், இந்திய அரசியல் அமைப்பின் 368-வது பிரிவின் (2) பகுதி
யின் வரம்பு நிபந்தனையின் நோக்கத்தின்கீழ் வருபவையுமான திருத்தங்களை
இம்மன்றம் இசைவுடன் உறுதிப் படுத்துகிறது”
என்ற தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன்.

நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளாலும் நிறைவேற்றப் பட்டுள்ள 1971-ம்
ஆண்டு அரசியலமைப்புச் (இருபத்தைந்தாவது திருத்த) சட்ட முன்வடிவு
அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் 31-வது பிரிவைத் திருத்தவும் புதிய 31 (சி)
பிரிவைச் சேர்க்கவும் விழைகிறது. இந்தச் சட்ட முன்வடிவு, அரசியலமைப்பு
சட்டத்தின் 368-வது பிரிவின் (2) பகுதியின் வரம்பு நிபந்தனையின்கீழ்,
மாநில சட்ட மன்றங்களின் இசைவினைப் பெறுவதற்காக அனுப்பப்
பட்டுள்ளது.

போது நலனுக்கென ஒருவரது சொத்தினைக் கட்டாயமாக எடுத்துக் கொள்
வதென்றால் அதற்கான இழப்பீட்டுத் தொகையை அறுதியிட்டோ அல்லது
அத்தொகை எந்தக் கொள்கைகளின் அடிப்படையில் அறுதியிடப்பட வேண்டு
மென்றோ கூறும் சட்டத்தின்படியான அதிகாரம் வேண்டும்; அறுதியிடப்பட்ட
இழப்பீடு போதுமானதாக இல்லை என்று காரணங்காட்டி இத்தகைய சட்டம்
எதையும் எதிர்த்து எந்நிதிமன்றத்திலும் வாதாடுவது இயலாது. இவ்வாறு
அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் 31 (2) பிரிவு கூறுகின்றது.

வங்கிகளை நாட்டுடமையாக்குவதற்கான மத்திய அரசின் சட்டத்தை
எதிர்த்து உச்ச நீதிமன்றத்தில் வழக்கிடப்பட்டது. கட்டாயமாக எடுக்கப்
படும் சொத்தின் மதிப்பு எவ்வளவோ அதற்குச் சமமாகவே சட்டம் அளிக்கும்
இழப்பீடு இருத்தல் வேண்டுமென்று அவ்வழக்கிலே உச்ச நீதிமன்றம் தீர்ப்
பளித்தது. இதனால் இழப்பீடு போதுமானதாக இல்லையென்று காரணங்காட்டி
வழக்கிட இயலாது என்று கூறும் 31 (2) பிரிவு செயலற்றதாகி விட்டது.
ஆதலால், சட்டத்தால் அறுதியிடப்பட்ட இழப்பீடு போதுமானதாக இல்லை
என்ற காரணங்காட்டி நீதிமன்றத்தில் வழக்கிடலாம் என்ற நிலை எழுந்துள்ளது.

எனவே, இப்பொழுது 31 (2) பிரிவில் உள்ள “இழப்பீடு” (Compen-
sation)) என்ற சொல்லிற்குப் பதிலாக “தொகை” (Amount) என்ற
சொல்லைப் பயன்படுத்தி அப்பிரிவின்கான திருத்தம் செய்யப்பட்டுள்ளது.
அத்தொகை ரொக்கப் பணமாகவோ, வேறு முறையிலோ அளிக்கப்படலாம்
என்பதற்கும் வகை செய்யப்பட்டுள்ளது.

சொத்தினை ஈட்டி, வைத்து, வழங்கும் அடிப்படை உரிமையைக் கூறும் 19
(f) என்ற பிரிவு இத்தகைய சட்டம் எதையும் பாதிக்காது என்றும்
திருத்தம் வகை செய்கின்றது.

[திரு. செ. மாதவன்] [1st February 1972]

அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் மூன்றாம் பாகம் மக்களின் அடிப்படை உரிமைகள் (Fundamental Rights) பற்றியும், நான்காம் பாகம் அரசியல் நெறிமுறைகள் (Directive Principles)) பற்றியும் கூறுகின்றன. நான்காம் பாகத்தில் கூறப்பட்டுள்ள நெறி முறைகள் நாட்டை ஆளுவதற்கு அடிப்படையானவை என்றும், அந்நெறிமுறைக் கொள்கைகளுக்கேற்ப சட்டங்கள் இயற்றுதல் அரசின் கடமை என்றும் அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் 37-வது பிரிவு தெளிவாகக் கூறுகின்றது. ஆனால், இந் நெறிமுறைக் கொள்கைகளின்படி இயற்றப்படும் சட்டங்கள் பலவும் மூன்றாவது பாகத்தில் காணப்படும் அடிப்படை உரிமைகளுக்கு முரண்பட்டவை என்ற காரணங்காட்டி நீதிமன்றத்தினரால் செல்லாதன என்று தீர்ப்பளிப்படுகின்றன. எனவே, மக்களின் நல்வாழ்விற்கு இன்றியமையாத தேவைகளுக்கென வழிவகுக்கும் நெறிமுறைக் கோட்பாடுகளுக்கு ஏற்ப சட்டங்கள் இயற்றி அமல் நடத்துவது தடைப்படுகின்றது.

இந்த இக்கட்டான நிலையைத் தவிர்ப்பதற்கென 31 (c) என்ற புதிய உட்பிரிவு இத்திருத்தத்தின் மூலம் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

சமுதாயச் செல்வ வளங்களின் உடமையும் (ownership) கட்டாள் கையும் (control) பொதுநலனுக்கு உகந்த வகையில் பகிர் தவிர்க்கப்படவேண்டுமென்றும்,

பொது நலனுக்குக் குந்தகம் விளைவிக்கும் வகையில் செல்வமும் உற்பத்திச் சாதனங்களும், ஒரு சிலரிடம் குவிந்து விடாத முறையில் பொருளாதார அமைப்பு இய : வேண்டுமென்றும்,

39 (b), () பிரிவுகள் கூறுகின்றன. இந்நெறிமுறைகளின்படி இயற்றப்படும் சட்டங்கள், அடிப்படை உரிமைகளைக் கூறும் 14, 19, 31-வது பிரிவுகளுக்கு முரண்பட்டிருக்கின்றன என்ற காரணத்தால் செல்லாதனவாய் ஆகிவிடமாட்டா என்று விதிக்கும் வகையில் 31 (c) என்ற புதிய உட்பிரிவு உள்ளது.

குடியரசுத் தலைவரின் இசைவினைப் பெற்று மாநிலச் சட்ட மன்றங்களும் இந்த சட்டங்களை இயற்றலாம் என்று இத்திருத்தம் வகை செய்துள்ளது.

அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் நான்காம் பாகத்தில் 39-வது பிரிவில் வரையப்பட்டுள்ள அரசியல் நெறிமுறைகளை அரசியல் அறநெறிகள் என்றே கூறலாம்.

“அறம்” என்பது என்ன என்பதை இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே நம் வாழ்விற்கு வழி வகுத்த வள்ளுவர் கூறியுள்ளார்.

அறத்தால் இன்பம் விளையவேண்டும், இன்பத்தை விளைவிப்பதே அறம். அந்த இன்பம் தனி மனித இன்பம் அன்று. மக்கள் அனைவருக்கும் விளையும் இன்பம், பொதுவான இன்பம், புகழோடு இயைந்த இன்பம்.

“அறத்தான் வருவதே இன்பமற் றெல்லாம்

புறத்த புகழும் இல.”

இவ்வாறாக, பொது இன்பத்தை நாடுவதே அறமாகும், தனி இன்பம், அதிலும் அத்தகைய தனி இன்பம் பொது இன்பத்திற்கு முரண்பட்டு இருந்தால், அது ஒரு நாளும் அறம் ஆவதில்லை.

1st February 1972] [திரு. செ. மாதவன்]

“மருத்தாகித் தப்பா மரத்தற்றால் செல்வம்

பெருந்தகை யான்கண் படின.”

என்று கூறி ஒப்புரவின் உயர்வினை உணர்த்துகின்றார் வள்ளுவர் பெருந்தகை யான் பெற்ற செல்வம் மருந்தாகி மக்களின் வறுமை நோயைப் போக்குவதற் குப் பயன்பட வேண்டும். எனவேதான் கார்த்தியடிகளே கூறியுள்ளார், “பொது நலனுக்கென்று தனி மனிதனின் சொத்தை எடுக்கும்பொழுது அதற்கு இழப்பீடு கொடுப்பது தேவையில்லை. அவ்வாறு இழப்பீடு கொடுத்தால் அது இராமனிடமிருந்து பிடுங்கி கோவிந்தனிடம் கொடுப்பதே ஆகும். இது கார்த்தியடிகளின் வாக்கு.

மக்கள் அனைவருக்கும் உணவு, உடுக்க உடை, உறைவதற்கு வீடு, இவற்றை அரசு அளித்தால்தான் அது அரசின் அறமாகும், சமுதாய நீதியாகும். அடிப் படையான அரசின் அறக் கோட்பாடுகளை ஒட்டியே நம் அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் 39-வது பிரிவு வகுக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால், இத்தகைய உயர்ந்த அரசின் அறநெறிகளை முழுதுமாக அமுல் நடத்தும் வகையில் சட்டங்கள் இயற்ற இயலவில்லை. காரணம், இவ்வறநெறிகள் அரசியலமைப்புச் சட்டம் கூறும் அடிப்படை உரிமைகளுக்கு முரண்படுகின்றன என்பதுதான். இந்தப் பெருங் குறைபாட்டினை அகற்றுவதற்கு இத்திருத்தங்கள் வகை செய்கின்றன.

எனவே, இத்திருத்தங்கள் வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை. சட்டங் கள் மக்களின் பொதுநலத்திற்கு வரம்பு கட்டுவதில்லை; பொதுநலனைப் பேணு வதற்கு உகந்த வகையில் உதவுவதே சட்டமாகும் என்ற உண்மையை உணர்த் துவதே இத்திருத்தங்களின் குறிக்கோள்.

எனவே, நாடாளுமன்றத்தால் நிறைவேற்றப்பட்ட இந்த அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் (இருபத்தைந்தாவது திருத்த) முன்வடிவை ஏற்று உதவி செய்யு மாறு இந்த அவையினை நான் வேண்டுகிறேன்.

MR. CHAIRMAN: Motion moved—

“That this House ratifies the amendments to the Consti-
tution of India falling within the purview of the proviso to clause
(2) of Article 368 thereof, proposed to be made by the Constitution
(Twenty-fifth Amendment) Bill, 1971 as passed by the two Houses
of Parliament.”

* திரு. எம். ஆறுமுகசாமி: தலைவர் அவர்களே, நாடாளு மன்றத்தின் இரு அவைகளாலும் நிறைவேற்றப்பட்ட அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தின் 25-வது சட்டத் திருத்தத்தின் அவசியத்தினை மாண்புமிகு சட்ட அமைச்சர் அவர்கள் மிக இனிமையான தமிழில் எடுத்துச் சொன்னார்கள். இந்தச் சட்டத் திருத்தம் அவசியம்தானா என்ற சர்ச்சை அநேகமாக நாடு முழுவதிலும் அடங்கிவிட்ட ஒரு நிலையில், அதை நாம் இந்த அவையில் பேச முற்பட்டிருக்கிறோம். இந்தச் சட்டத் திருத்தம் இன்றைக்கு இல்லை, ஒரு இருபது ஆண்டுக் காலத்திற்கு முன்னாலேயே அவசியம் என்று ஓரளவிற்குத் தெரிவிக்கப்பட்டது. ஏற்கெனவே 1955-ஆம் ஆண்டு நான்காவது அரசியல் அமைப்புச் சட்டத் திருத்தம் வந்த போது அப்படிப்பட்ட திருத்தத்திற்கு என்னென்ன காரண காரியங்கள் எடுத் துச்சொல்லப்பட்டனவோ அதே காரண காரியங்களை இன்றைக்கு இந்த 25-வது சட்டத் திருத்தத்தின்போதும் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. அன்றைக்கும் இது போன்ற பிரச்சினைகள் இருந்தன. ஜம்ந்தாரி ஒழிப்பு, இனம்தாரி ஒழிப்பு, பெரும் நிலச்சுவான்தாரர்களிடம் உள்ள நிலங்களை மீட்பது என்ற

[திரு. எம். ஆறுமுகசாமி]

[1st February 1972]

காரியங்களை அன்றைக்குச் செய்ய முற்பட்ட நேரத்தில், இன்றைக்கு ஏற்பட்டது போலவே இதே சட்டப் பிரச்சனைகள் குறுக்கிட்டன. அதன் காரணமாகத்தான் பேலப் பானர்ஜி வழக்கிலே நீதி மன்றம் அளித்த தீர்ப்பிற்குப் பிறகு, இந்த 4-வது திருத்தச் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டது. இந்த 4-வது சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டதற்குப் பிறகும் கூட மீண்டும் பழைய நிலையில் போய் நிற்கிறோம். நல்ல வேளையாக திருவாளர் சுப்பராவ் அவர்கள் பிராஸ்பெக்டிவ் ஓவர் ரூலிங் என்று ஒன்றை உண்டாக்கினார்கள். ஒரு வேலை அவர்கள் அப்படிச் சொல்லாமல் இருந்திருப்பார்களானால், தேசத்திலே உள் நாட்டுக் குழப்பம், போர் நடப்பதைத் தவிர வேறு வழி இருந்திருக்காது. அப்படிச் சொன்னதன் மூலமாக இந்த 4-வது திருத்தத்தின் அடிப்படையில் எடுக்கப்பட்ட பழைய சட்டங்களும் நடவடிக்கைகளும் தப்பித்துப் பிழைத்தன. இன்றையதினம் என்ன பார்க்கிறோம்? மறுபடியும் இதை நாம் ஏற்கெனவே 24-வது சட்டத் திருத்தத்தை நிறைவேற்றியபோதும் கண்டோம். பாங்குகள் தேசவுடைமையாக்கப்பட்டபோது என்ன சொன்னார்கள்? பல கோடி ரூபாய்களை இழப்பீட்டுத் தொகையாக பாங்குகளை வைத்திருந்த பெரிய முதலாளிகளுக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்று நம்முடைய நீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்தது. இங்கே இந்தச் சட்டத்திலே நாம் செய்கிற திருத்தம் இரண்டே இரண்டு விஷயத்திற்காகத்தான். இன்று இந்த இழப்பீட்டுத் தொகை சம்பந்தமாக, இழப்பீடு என்பதை எடுத்துவிட்டு, தொகை என்று ஒரு திருத்தம் செய்கிறோம். இன்னொன்று 31 (சி) என்று புதிதாகச் சேர்க்கப்படுவது. இது நம்முடைய அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தின் உருபு 19-க்குக் கீழே வருகிறது. சில உருபுகளில் கண்டிருக்கும் உரிமைகளிலிருந்து பாதுகாத்து—அந்த உரிமைகளை மெய்யாகவே அளித்திருக்கிறோமா என்பது ஒரு புறமிருக்க—அந்த உரிமைகளைக் காட்டித் தப்பித்துக்கொள்வதற்கு வாய்ப்பு இல்லாத தடுப்பதற்கு ஒரு சேர்ப்பு சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. இதுதான் விஷயம். இது தேவையானது என்று சொன்னால், என்னைப் பொறுத்தவரையில் நான் இந்த ஈட்டுத் தொகை பற்றி இன்னும் வேறுமாதிரியான கருத்தைக் கொண்டிருக்கிறேன்.

திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார்: இன்னும் தீவிரமாக நீங்கள் . . .

திரு. எம். ஆறுமுகசாமி: இது தீவிரமானதா, தீவிரம் கம்மியானதா என்று இந்த நேரத்தில் பேசுவது பொருத்தமாக இருக்காது என்ற அளவில் திருவாளர் ரெட்டியார் அவர்கள் கருத்துக்கு ஒத்துப்போக இயலாதவனாக இருக்கிறேன்.

மிஸ்டர் சேர்மன்: யார் அந்த ரெட்டியார்?

திரு. எம். ஆறுமுகசாமி: மாண்புமிகு உறுப்பினர் ராமநாதபுரம் மாவட்டம் ஸ்தல ஸ்தாபனத் தொகுதி உறுப்பினர் திரு. ஜெயராமரெட்டியார் அவர்கள்.

மிஸ்டர் சேர்மன்: ரெட்டியார், முதலியார் என்றால் என்ன அர்த்தம்?

திரு. எம். ஆறுமுகசாமி: ஆண்டில் பெரியவர்களை இந்தப் பெயர்களால் அழைத்துப் பழக்கப்பட்டு விட்டோம். பெயரைக் குறிப்பிட்டால், சின்னப் பெயரைக் குறிப்பிடுவது போல் ஆகும் என்று மரியாதை கருதி தூர்ப்பாக்கிய வசமாக அவர்களுடைய ஜாதிப் பெயரைக் குறித்துச் சொல்லிவிட்டேன்.

1st February 1972]

மிஸ்டர் சேர்மன் : பெயரைச் சொல்லாமல் விட்டால், எப்படி? பெயரைச் சொல்லிப் பெயருக்குப் பின்னால் சேர்த்துக்கொள்ளலாம். ரா. கி. என்று சொல்லும்போது ரா. கிருஷ்ணசாமி நாயுடு என்று ஆகிறது. பெயரைச் சொல்ல வேண்டும். நீங்கள் சொன்ன பிறகுதான் அவர் ரெட்டியார் என்று எனக்குத் தெரியும்.

திரு. எம். ஆறுமுகசாமி : எனவே இன்றையதினம் இது ரொம்பவும் அவசியமாகிறது. ஏனென்று சொன்னால், இந்தச் சொத்தரிமை பற்றி எனக்குப் பின்னாலே பேச இருக்கக் கூடிய அருமை நண்பர்கள் பாதுகாத்துப் பேசுவதற்கு இருக்கிறார்கள் என்று உணர்ந்தே பேசுகிறேன். நான் சொத்தரிமைப்பற்றி 24-வது திருத்தச் சட்டம் வந்தபோது கூட சொன்னேன். சொத்து என்பதையே எடுத்துவிட வேண்டுமென்று சொல்லவில்லை. ஆனால் என்னுடைய சொத்து பிறருடைய சொத்துக்கு இடையூறாக இருக்கக் கூடாது. ஆங்கிலத்தில் சொல்வார்கள். நான் கையை விசிக்கொண்டு நடப்பதற்கு சுதந்திரம் இருந்தாலும், அடித்தவன் முக்கின் மீது பட்டுவிடக் கூடாதென்று. அது போல என்னுடைய சொத்து, சுதந்திரம் பிறருடைய சொத்து சுதந்திரம் இவைகளைப் பறிப்பதாக இருக்கக் கூடாது. என்னுடைய சொத்து சுதந்திரம், பிறருடைய சொத்து சுதந்திரத்தை முடக்குவதாக, குறைப்பதாக, மறுப்பதாக இருக்கக் கூடாது. அந்த முறையில் தான் ஒரு சேரக் குவிதலைத் தடுக்க வேண்டுமென்று சொல்கிறோம். செல்வம் ஒரு சேரக் குவிதல் மூலமாக, ஒரு சிலர் கையில் அதிகமாகப் பொருள் குவிந்து விடுவதன் காரணமாக அதன் எதிர்மறையாக “பாப்பரிசேஷன்” இல்லாமல் ஏற்படுகிறது என்று சொல்கிறோம். இல்லாமை ஏற்படுவதன் காரணம் செல்வம் ஒரு சேரக் குவிவது தான். மஹாத்மா காந்தி ஒரு சமயம் சொன்னார். சுமார் 30 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் ராஜஸ்தான் சமஸ்தானத்தின் தலைநகருக்கு போனபோது மிகப் பெரிய மாளிகையைப் பார்த்து இது இந்த நாட்டின் வளத்தைக் காட்டவில்லை, வறுமையைக் காட்டுகிறது என்று சொன்னார். ஏனென்று சொன்னால், இப்படி போக போகியத்தில் ஒருசிலர் வாழ்வதற்கு, இவ்வளவு பெரிய மாளிகையைக் கட்டுவது என்றால், எண்ணற்றவர்கள் அடிமை வேலை செய்து, சூறைவான கூலிக்கு வேலை செய்து பொறுப்புடன் கட்டமைகளை நிறைவேற்றி யிருக்கிறார்கள் என்றார். கோடிக்கணக்கான ஏழை மக்கள் இந்த அரண்மனையைக்கட்டி முடித்து யாரோ ஒரு சிலர் அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இதிலே வளம் இருப்பினும் கூட, தேசத்தின் வறுமையும் இருக்கிறது என்று குறிப்பிட்டார்கள். செல்வம் ஒரு சேரக் குவிதல் என்பது ‘அக்யுமுலேஷன் ஆஃப் வெல்த்’ என்பது ஆபத்தானது. அது தடுக்கப்படவேண்டியதாகும். இன்றைக்கு தேசத்திலே சுதந்திரம் அடைந்த பிறகு செல்வம் ஒரு சேரக் குவித்து வருகிறது. பண்டித நேரு ஒரு முறை இல்லாதவர்கள் மேலும் இல்லாதவர்களாகவும் இருப்பவர்கள் மேலும் இருப்பவர்களாகவும் மாறிக் கொண்டு வருகிறார்கள் என்று சொன்னார்கள். இது எல்லோருக்கும் தெரியும். இதைத் திருப்பிச் சொல்ல விரும்பவில்லை. பல நிறுவனங்கள், தனியார்கள் இன்றையதினம் எவ்வளவு பெரிய பணக்காரர்களாக கப்பட்ட மொத்த வரவு-செலவு பிறார் மாநிலத்தின் ஒரு ஆண்டு வரவு-செலவு எவ்வளவோ அந்த அளவு அவர்களுக்கும்மட்டும் டாடா ஜமீந்தாரியிலிருந்து நிலப்பரப்புகளிலிருந்து, தொழில் கூடங்களிலிருந்து இருக்கிறது

[திரு. எம். ஆறுமுகசாமி] [10th December 1971]

என்று சொன்னார்கள் ஒரு தனி நபருக்கு, மிகப் பெரிய மாநிலத்தின் வருவாய் வரும் அளவிற்குச் செல்வம் குவிக்கிறது என்று சொன்னால், அதைத் தடுத்தாக வேண்டும். அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்திலே கொள்கை நெறி கோட்பாடு என்ற பிரிவில் 39 (பி) (சி) இவைகளில் தெளிவாகச் சொல்லியிருக்கிறோம், தடுப்பதற்கு நடவடிக்கைகள் எடுக்க வேண்டுமென்று. தலைவரவர்களே, ஏற்கெனவே ஒரு முறை கூறியது போல இன்று இல்லாதவர்களுக்குச் சொத்துக்களை வழங்க வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். சொத்துக்கள் பல கோடி மக்களுக்கு என்றுமே கிடையாது. ஒன்றும் இல்லாத ஒரு நாட்டில் சொத்துக்களைப் பாதுகாப்பது என்று சொன்னால், இருப்பதை அப்படியே பாதுகாப்பது, இருக்கிறவர்களை மட்டும் பாதுகாப்பது என்று பொருளாகும். இந்தச் சட்டத்திருத்தங்களின் மூலமாக இல்லாதவர்களையெல்லாம் இருக்கிறவர்களாக ஆக்குவதற்கு முயற்சிக்குப்பட்டு வருகிறது. ஏனென்று சொன்னால், பலர் பயப்படுகிறார்கள். உங்களுடைய சம்பளப் பணத்தை எடுத்துக்கொண்டு போய் விடுவார்கள், உங்கள் பிராவிடண்டு பேண்டு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டுவிடும் என்று சொல்லி விடுகிறார்கள். அதற்காகச் சொல்கிறேன். இந்த அளவில்தான் நான் இந்தத் திருத்தத்தை ஆதரிக்கிறேன். சுட்டுத் தொகை கொடுப்பது என்பதைப் பற்றி அதிகம் இல்லாதவர்களுடைய சொத்துக்களைச் சில நேரங்களில் எடுக்கவேண்டியிருக்கும். இல்லாதவர்களுடைய சொத்துக்களும் ஒரு சமயம் தேவைப்படும். ஒருவர் இல்லாதவர் 50 செண்டு நிலம் மட்டுமே வைத்திருக்கிறார் என்று சொன்னால், சில நேரங்களில் அந்த நிலம் தேவைப்படலாம். அப்படி இல்லாதவர் தலையில் கை வைப்பதைப் பொறுத்துக் கொள்ள முடியாது. சமுதாய நன்மைக்காக எடுக்கிறோம் என்றாலும் அப்படி இல்லாதவர்களிடத்திலே எடுக்கும்போது, அவர்களுக்கு சுட்டுத் தொகை வேண்டுமென்று சட்டப் பாதுகாப்பு கொடுக்க வேண்டியது அவசியமாகிறது. எனவே இந்தச் சட்டத்தில் இந்தக் கண்ணோட்டத்தில் சுட்டுத் தொகை கொடுக்க வேண்டுமென்று இருப்பதை நான் ஏற்றுக்கொள்கிறேன். அடுத்தபடியாக 31 (சி) -ஐப் புதிதாகச் சேர்க்கிறோமே, இதை நான் ஆதரிக்கிறேன். ஏனென்று சொன்னால், இந்தச் சட்டத்தைச் சேர்க்கவில்லையென்று சொன்னால், நிச்சயமாகப் பெரிய ஆபத்து ஏற்படும். இந்த வழக்குகள் மீண்டும் கோர்ட்டுக்குப் போய் அதற்கும் தீர்ப்பளித்துக்கொண்டிருப்பார்கள். கோர்ட்டுகளைப்பற்றிக் குறைவாகச் சொல்வதாகக் கருதக் கூடாது. கோர்ட்டுகளைக்காட்டிலும் இந்த மக்கள் மன்றம் உயர்ந்தது. இது எங்கும் நிரூபிக்கப்பட்ட உண்மை. 20-ம் நூற்றாண்டில் வாதிட வேண்டிய அவசியமில்லை. கோர்ட்டுகளில் நீதிபதிகளாக நியமிக்கப்படுபவர்கள் ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படுகிறவர்கள். ஆனால் மக்கள் மன்றத்தில் இருப்பவர்கள் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறவர்கள். இந்தக் கோர்ட்டுகள் சொல்லுவதைக் காட்டிலும், வழங்கக்கூடிய நியாயத்தைக் காட்டிலும் மக்கள் மன்றம் வழங்கக்கூடிய நியாயம் நல்ல நியாயம் என்று உறுதியாக நம்புகிறேன். தலைவரவர்களே, இந்தத் திருத்தத்தை ஆதரித்து இந்த அவை முழு மனதோடு நிறைவேற்றும் என்ற நம்பிக்கையோடு சட்ட அமைச்சர் முன் மொழிந்ததற்கு ஆதாரவு கூறி, உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன். வணக்கம்.

* THIRU A. R. DAMODARAN : Sir, what we are having to-day is an academic discussion on the Twenty-fifth Amendment Bill and in fact, when the Twenty-fourth Amendment Bill was passed, many of us had doubts whether the Twenty-fifth Amendment Bill

[Thiru A. R. Damodaran] [1st February 1972]

would be referred to the State Legislatures at all for their ratification. The Government of India and Parliament obviously felt that to avoid any constitutional complications at a later stage, it might be better to refer this Twenty-fifth Amendment Bill also to the State Legislatures for their ratification. I am grateful that an opportunity has been given to us to discuss this very important amendment to the Constitution.

Sir, I am not one of those who holds the view that the Constitution cannot be amended or is inviolate and sacred. No Constitution in the world can afford to remain static but there are certain essential principles in a Constitution which I believe to be inviolate and according to some, these have been embodied in Chapter III of the Indian Constitution and have been termed as 'Fundamental rights of the individuals. Sir, I have gone very carefully through the debates that have taken place in both the Houses of Parliament and the reasons that have been adduced for bringing forth this 25th amendment. Members have spoken that Parliament being supreme, when it passes a law and expresses its intention of abridging or curtailing certain fundamental rights, the Judiciary is not empowered to review it. Sir, this is a view which, I am afraid, cannot be upheld, because I think it is only in the Constitution of the Soviet Republic that we do not have the Supreme Court which can question the legality of Acts passed by the Supreme Soviet. There are, obviously, historical reasons for it. But in our democracy where we have accepted the three branches that have been mentioned in the Constitution, namely, the Executive, the Legislature and the Judiciary, the right of judicial review can never be denied. There can be no denying that the Parliament has the right to pass any law. At the same time, I am afraid we cannot deny the right that our courts are empowered under the very Constitution to review these Acts that have been passed and to say whether they have been framed in consonance with the Constitution.

Reference has been made by my hon. Friend Thiru Arumugawami that it is wrong for the Courts to question the right of the elected legislators and to say that any law that is passed by such bodies is wrong. I am afraid that it is too extreme a view to talk of democratic rights. I am afraid I cannot agree with him that Legislatures are supreme in this field and that their actions cannot be questioned by the judiciary. The very fact that fundamental rights have been mentioned in the Constitution—and we must bear in mind that Fundamental rights apply not to the States but to individuals—showed that the Constitution envisaged that at some time or other in the political life of a Nation, there is bound to be a conflict between the individual and the State or between the individual and a Corporation and it is exactly with a view to protecting the rights of the individuals that fundamental rights have been enshrined in our Constitution. Sir, it might have been possible at some time in the distant past to argue that the individual as such should have no rights, but I am afraid in the

4.40
P.m

1st February 1972] [Thiru A. R. Damodaran]

Twentieth Century, this would not be accepted even by democratically elected, legislators. For example, the right to freedom of speech, the right to assemble peacefully, the right to worship have all been guaranteed in the Constitution and I do not think there is any Member who questions these rights that have been embodied in Article 19. I, therefore, consider it a grave error to think that any citizen who goes to the Court of Law and says 'that the State has passed certain legislations, whereby my fundamental rights are affected', is wrong because he is trying to set himself up against the State or the Legislature which has passed this legislation. I think it is a narrow view to take of the fundamental rights of a citizen. As far as the Twenty-fifth amendment, the first portion of the amendment which is contained in clause 2 is concerned, there is nothing very much new in the amendment, Sir. In 1955, in the Fourth Amendment that was passed, an identical paragraph was introduced and the only word that was used in that amendment was that 'compensation' should be paid and it was not mentioned whether it should be paid wholly in cash or partly in cash and partly in bonds. The amendment, therefore, seeks to substitute the word 'amount' for the word 'compensation', which has other implications, because to us as laymen who are not acquainted with law, when we are compensated for something, it means, 'to make good the loss' that in individual suffers. This has been construed by courts to mean that the market value of anything that is acquired should be paid by the Government when taking over any property or any property right. My hon. Friend referred to the fact that in the Bank Nationalisation case, the Supreme Court held that compensation—adequate compensation—should be paid for the banks that were taken over and it had resulted in payment of crores of rupees to one or two individuals. With due respect to him, I would like to point out—and I am sure he is aware of it—that even in the case of Banks., if he had taken care to analyse the share holdings of such institutions, he would have found that a Bank was not owned by one individual or even by one hundred individuals. Industrial concerns, factories, big commercial institutions and establishments and even banks, Sir, may have as many as ten thousand to fifteen thousand shareholders, some of whom might have invested amounts less than Rs. 10,000, Rs. 5,000 Rs. 2,000 Rs. 1,000 or perhaps even Rs. 500. I think if he had taken care to analyse the assets and liabilities of some of the Members of the Legislature, he would have found that many of us have invested small amounts in shares of various concerns. Therefore, to argue that in taking over a bank, it was wrong in principle to pay the market value of the shares is to stress the fact that we can even deny a thousand rupee shareholder, the market value of his investment. I would request him to pause and consider, in view of the concern that he has expressed for the small property-holder and the small share-holder whether such a view could have been taken by the Supreme Court and whether it would be morally justified. Therefore, Sir, when

[Thiru A. R. Damodaran] [1st February 1972]

we speak of compensation, it is very easy for those who have perhaps not much property, not much wealth, to consider, in an extremely harsh light, the accumulation of all wealth to represent evil. I am afraid, Sir, it is very difficult for me to take this view. I dare always believe that instead of expropriatory measures where the amount that would be paid for any thing that is taken over could very well be illusory, it would be certainly worth while for the Parliament and the State Legislatures to consider very carefully the disastrous consequences that might ensue if such a step was taken. Sir, let us consider, for example, an industry that is set up by a private individual in co-operation with thousands of other shareholders. At least in so far as the Tamil Nadu Government are concerned, they have not expressed any desire that investment should solely be in the State sector or in the Government sector or in the co-operative sector. They have also stated that industries are welcome in the joint sector and that private individuals can start industrial enterprises in co-operation with thousands of other shareholders. Let us assume that an individual starts an industrial concern like this. As we know it takes 10 years even to develop an industrial concern to enable it to pay dividends and pay off the investment and after 10 years somebody has the brilliant idea that there has been concentration of wealth and power because of the growth of this particular industry and, therefore, the provisions of the Twenty-fifth Amendment Bill should be applied and that this industry should be taken over by the Government without payment of the full compensation to which the gentleman would be entitled for having built up this industry over a period of ten years. I would like every Member of the Legislature to place his hand upon his heart and say whether if he had started such a concern, he would agree that the Government should take it over in the so-called public interest. All of us, in considering this legislation sometimes take the rather narrow view that anything that does not affect us will not be bad and that it should be supported and I feel that this stress which has been laid on the so-called growth of monopoly, the so-called growth of economic power has been responsible for many of the mills in our country. Sir, we have had the licensing system for over 25 years and there has been strict control by the Government in the starting of an industry, to which I referred also the other day, and if at all there has been growth, this growth, if it had been wrong, could have been checked by the Government at any stage. Even to-day after the twentyfifth Amendment Bill has been passed and after it has been mentioned in the election manifesto of a particular political party that monopolies should not be allowed to grow, we found only a few weeks ago, after the recent conflict that 49 industries were allowed to expand or had been allowed to expand and that they had been given permission to convert themselves from single shift production to double shift production and double shift production to treble shift production. I am not criticising this, Sir, I am only saying that we are, to use a popular phrase,

[Thiru A. R. Damodran] [1st February 1972]

accepting the realities of the situation. If we want employment opportunities to be provided to our young men, professional men, technical men, it is essential that industry should grow in our country. I am fully aware of the evils of monopoly growth. It does not require any statement to convince us of the need for a check of such monopoly growth. This has been a treatise in every book on economics for the past 30 to 60 years. This is not a new controversy. It started in 1920 in the United States of America and the late 1930 in the United Kingdom. Therefore all of us are aware of the evils in the growth of economic power or in the concentration of wealth in a few hands, but I certainly believe that taxation is and should be an effective means of preventing such concentration instead of bringing in drastic proposals which are likely to frighten away people from investment altogether. Sir, the second part of the Constitution twentyfifth Amendment Bill is something more radical. In this, it has been stated that "Notwithstanding anything contained in Article 13, no law giving effect to the policy of the State towards securing the principles specified in clause (b) or clause (c) of Article 30 shall be deemed to be void on the ground that it is inconsistent with, or takes away or abridges any of the rights conferred by Article 14, Article 19 or Article 31 and no law containing a declaration that it is for giving effect to such policy shall be called in question in any court on the ground that it does not give effect to such policy".

Sir, Article 39, clauses (b) and (c) refer to the growth in economic power and say that the ownership and control of the material resources of the community and the operation of the economic system should not result in the concentration of wealth and means of production to the common detriment. Friday, Sir, we must be convinced of the fact that we have reached a stage in our country where the ownership and control of material resources has reached such an extent that it is not subserving the common good. I am not convinced that a situation exists to-day whereby these Directive Principles are of such paramount importance that steps should be taken to negative certain very essential rights that have been enshrined in Part III of the Constitution. Directive Principles of State Policy have at last been accepted by all State Governments as ideals to be achieved. It may take us years and years or decades before we can do so. For example, in Tamil Nadu, we have accepted one of the Directive Principles, namely, the provision of compulsory education up to the age of 14. We have gone many steps further and we have made education free up to the Pre-University class. There are possibly 6 or 7 other States in India which have not even made it compulsory up to the age of 11; and there is a big lag in the performance between State and State in this regard. To suddenly state that Directive Principles have become of paramount importance only in so far as Article 39, clauses (b) and (c) are concerned is, in my opinion, purely political and not based on any proper appreciation of the facts. Sir, the consequences, of

1st February 1972] [Thiru A. R. Damodaran]

Articles 39 (b) and (c), if carefully used, of course, could benefit the public but, unfortunately, in the situation that now exists, there is the legitimate fear that it is likely to be used as a weapon which may result in the destruction of all initiative, enterprise, inventiveness in the creation of new industries and new employment potential. It will also result in another important thing, because Article 14 has been brought ~~which~~ ^{into} the mischief of this amendment. Article 14 ensures equality before the law in all matters. After this amendment, it will be possible for the State to take over cinemas in Pallavaram and leave 'out' cinemas in Chromepet. I may be wrong and the Hon. the Law Minister may correct me. Formerly, when the Government wanted to take over the transport industry, we understood that the Government had a policy stated that they were going to take over all public transport above a certain mileage, and that has affected all transport operators in the State of Tamil Nadu. But if the Government are going to say that they wanted to take over transport in a particular district ^{only}—I am only quoting this as an example and I am sure the Government would not do it—but the Government can do it after the 25th amendment according to my conception and I am subject to correction,—it is possible because the clause regarding equality before the law has been suspended by the 25th amendment in so far as its application to Article 39 (b) and (c) is concerned. The Government can say that in a particular district the operation of buses even below the statutory limit of 10 has resulted in the concentration of economic power and that the material resources of the community are not subserving the common good and the Government can take over the buses in a particular district and leave out the buses in another district. Formally, Sir, if this was done, the bus owners in this particular affected district could go to the court and say, 'I am denied equality before law by this hostile discrimination.' After the 25th amendment, Sir, it will be possible—I do not say that it will be used—for a Government and for a bureaucracy of the powerful executive, to misuse the powers given under the 25th amendment and to use it as a weapon to stifle an independent public opinion. Already we are at a stage where those connected with big industries and who are in a position vulnerable to attack find it extremely difficult to express their opinions because of the threat of action that could be taken and I am afraid that the curtailment of this liberty is only likely to stifle the application of some of those fundamental rights which are still left to us. No body argues, Sir, that property should not be taken over in the public interest. Ceilings on land have been introduced. The only trouble now is that it is not only agricultural lands that are subjected to these controls but all forms of property, whether it is in the form of residential house or whether it is in the form of shares in industrial concerns and all other property rights are subjected to attack under the particular amendment. I feel that there should always be a distinction between the inherited wealth and created wealth and that this distinction should be evened out not by measures which will take

with

Form

[Thiru A. R. Damodaran][1st February 1974]

away all this wealth without payment of adequate compensation but by the application of a vigorous taxation policy. My hon. Friend Thiru Arumugaswami referred to the fact that Thiru J. R. D. Tata's income ran into crores. According to the information that was furnished in the Lok Sabha, some of these gentlemen who are big monopolists are not even income-tax assesseees, I believe. The operation of the economic system is such that Trusts, etc., are treated and these people do not even come under the normal appellation of income-tax or wealth tax assesseees. But that is only by the way, I believe that in any Constitutional amendment, we should bear in mind the repercussions that it will have on the general public and although I accept for a fact that we should all take up the cry and say that all forms of property are bad or intrinsically evil. One of the undesirable effects of the discussions that have taken place on the Constitutional amendments has been the denigration of the judiciary. When we have given the right of judicial review to the judiciary under the Constitution, I think it is wrong for us to get up and say that Judges, because they belong to a particular class, are representing class interests in giving judgments on important Constitutional issues. Fundamental rights, as I said, are for individuals and when we go to Court, judgments are bound to be given either in favour of the citizen or against him. If we interpret each judgment that is given in favour of the citizen as a reflection on State policy, I am afraid we are undermining the very concept of an independent judiciary. I am sure that in this State this has not been the criticism but others have used it. I would like only to end by saying that although this is an enabling provision, the Government of Tamil Nadu should use it sparingly and only where it is really expedient and very necessary in the interest of the public to take over a group of concerns or to take over properties above a certain value only, and where it will not be discriminatory as between individual and individual. I hope, Sir, this power will be used by the State Government sparingly and only in such a manner as not to produce the feeling that it is being used in a discriminatory sense between individual and individual. Thank you, Sir.

THIRU A. P. JANARDHANAM: Mr. Chairman, Sir, it is a very difficult thing to oppose my hon. Friend Thiru A. R. Damodaran, because if all the industrialists were like my hon. Friend Thiru Damodaran, there will not be any necessity for all these amendments.

THIRU A. R. DAMODARAN: Sir, I am not an industrialist.

THIRU A. P. JANARDHANAM: You deal in a commodity at least. My hon. Friend Thiru M. Arumugaswami mentioned about property and property rights. There has been an economic theory thrust on us and for the past 30 or 40 years, we have been talking about the evils of big businesses, about the accumulation of wealth, about the ramifications of certain industrial houses and

1st February 1972] [Thiru A. P. Janardharam]

about the Fundamental Rights they have arrogated to themselves. My hon. Friend, Thiru Damodaran talked about the Fundamental Rights relating to freedom of speech, freedom of expression, freedom of worship freedom of peaceful Assembly and all that. But the sort of businessmen, whom we held up to the public are those who have developed the fundamental right to export, the fundamental right to rob, the fundamental right to evade taxes, the fundamental right to hoard things. These business houses are held up by the people, and by generating a sentiment against all these things we have got elected. For the past 10 or 15 years, our plank often has been the exposure of such business houses to the public and consequently it attracted the younger section and that section appealed to the voters and voters have returned us in a massive majority. We are bound to carry out what has been mentioned in the manifesto, namely, the reforming of society, uplift of the have-nots and giving and have-nots a square deal. We have to necessarily protect all these things. The famous writer Harold Lakshi says "That these big Business Houses ruin natural resources; they will adulterate commodities; they will float dishonest enterprises and they will corrupt legislatures". We have had ample samples in India of such big business houses. The Business House of Birla indulged in it. They have their own lobbies in Parliament. In 1948, a book was translated on 'Birla Delhi House mystery' in Tamil, which brings out all the ramifications of the evil doings and nefarious activities of that concern. So, all such enactments have to be brought in the interest of the common man. It is said that he has pleaded for independence of the judiciary. No doubt, we respect the judiciary and all that. But everything is for the good of the common man. Ultimately, all laws, all enactments, all Constitutions, all Judges, all Legislators, all Prime Ministers, all Chief Ministers whoever they may be, are there to help the common man and for the good of humanity. Public opinion marches ahead and law comes limping behind. We, the writers create public opinion. We, the orators create public opinion; we, the dramatists create public opinion. Afterwards, the laws are enacted in order to give form and effect to the public opinion. In that light, this revolutionary measure is in consonance with the thinking of the time. I welcome this Resolution. Thank you, Sir.

DEPUTY CHAIRMAN: The hon. the Leader of the Opposition will now speak.

THIRU G. VASANTHA PAI: Though I have not given my name, I would like to speak before the hon. the Leader of the Opposition.

THIRU G. VASANTHA PAI: Mr. Deputy Chairman, Sir, I have been provoked to speak by my hon. Friend Thiru A. P. Janardhanam, who said that the Constitution was only for protecting the fundamental rights of Firms like that of Birla.

[Thiru G. Vasantha Pai] [1st February 1972]

Sir, I would like to say to this House that in my small capacity as a professional man, I have appeared for servicemen, for labour and for employees, who in search of fundamental rights have gone to the Courts and Courts have established them for these people. The Hon. Union Minister for Steel himself is one of those who owe a great deal for his release from the Defence of India Rules and the Act and the Preventive Detention Act, to the judiciary. at one time he proudly said that the independence of the judiciary was a *sine qua non*. To-day, he sings in a different tune and says that there should be a committed judiciary and blows not and could. That does not mean that the Judiciary has failed in its responsibilities for the maintenance of fundamental rights irrespective of caste, creed, colour or the position a person occupies. Sir, even Panditji said that 'you are put up in the Ivory Tower and that you do not know what is happening around you'. I think a Judge sitting in an Ivory Tower is an asset for any Constitution. for any independent country that proclaims the welfare of the country.

Sir, I would say that we, as legislators, cannot arrogate to ourselves all powers and say that those people who framed our Constitution can only be subordinate to us. We are subordinate to the Constitution and the people who brought it into being. We cannot say by dint of authority that we can brush aside all the authorities over a period of 5 or 6 years, and that we are superior to the Constitution. In this connection, I would like to say that I oppose the Bill giving powers to Parliament to amend the Constitution. We have taken an oath in this House that we will abide by the Constitution of India as by law established. The Hon. Ministers have taken that oath. The Speakers of Assemblies and Chairmen of Councils have taken that oath. If we say we can just dabble about the Constitution, I ask 'What about Article 16 of the Constitution? We have another Chapter on the Directive Principles of State Policy. Article 50 says that it shall be the endeavour of the State to separate the judiciary from the executive in the public services of the State. What for has this Article come into being? It is there to see that these persons who take an oath of allegiance to the Constitution are beholden to the Constitution and keep the judiciary independent of the Executive, which safeguards the interest of the Legislature, Executive and the Citizens and it also keeps the State and the Centre within the respective provinces of the legislation and, at the same time, prevents either of the bodies from interfering with the rights of the individuals. I would like to say that I am not against deprivation of any property. Let anybody—the State—take the property for the benefit of all. I am one of those who believe that the per capita income of the individual should be raised and in this way, we shall be happy. But the Constitution should not ignore the fundamental duties of the individuals. Such fundamental duties are guaranteed in socialist Constitutions like those of the USSR or China. Probably they have got a Chapter on Fundamental

1st February 1972] [Thiru G. Vasantha Pai]

Duties. In our Constitution, we have a Chapter on Fundamental Rights and a Chapter on Directive Principles of State Policy. Now what we are trying to do is this. We are trying to give primary importance to the Chapter on Directive Principles of State Policy over the Chapter on Fundamental Rights. That is what Article 39 (c) and 39 (b) seek to do. Amendments to these Articles have been brought up with the last clause in this 25th Amendment Bill. You may see, Sir, that it has been stated like this. “ 31-C. Notwithstanding anything contained in article 13, no law giving effect to the policy of the State towards securing the principles specified in clause (b) or clause (c) of Article 39 shall be deemed to be void on the ground that it is inconsistent with, or takes away or abridges any of the rights conferred by article 14, article 19 or article 31; and no law containing a declaration that it is for giving effect to such policy shall be called in question in any court on the ground that it does not give effect to such policy”. Sir, this gives a right to any State Government to invoke these Articles and to give a go-by to the Chapter on Fundamental Rights. So, it affects the citizens. I say we must cry a halt to this. We, as persons responsible to the people—many of us have gone to the polls only on the narrow issue whether the Princes would survive or not—must see that the Fundamental Rights are not obliterated. We are trying to bring the Directive Principles of State Policy within our ambit. In the case of Directive Principles, we should preserve certain Articles which guarantee liberty to the citizen. I think there was a time when we cried hoarse—though we agreed to the amendments to the Constitution in this House—and said that such an amendment to the Constitution was beyond the competence of Parliament. We should at least be careful not to give too much power by way of Constitutional amendments to abrogate or to efface the Chapter on Fundamental Rights completely. I, therefore, join hands with Thiru Damodaran and I agree in substance that it is within the competence of the Parliament to take away property under Article 31, but on reasonable compensation—compensation may or may not be justiciable in the Court—but I cannot agree with the other two amendments which have been brought within the compass of the 25th Amendment. I hope, Sir, that every one in this House—despite the strong supporting speeches by Thiru Arumugaswami and Thiru Janardhanam—will realise what they are trying to do and how they are trying to make this country, which has adopted for itself a federal Constitution, a Unitary State, and the rights of the State vis-a-vis the Centre are obliterated by bringing the judiciary in the hands of persons who are committed to the policy of Government. Thank you, Mr. Deputy Chairman, for giving me this opportunity.

* திரு. செ. முத்துசாமி: மாண்புமிகு துணைத் தலைவர் அவர்களே, சட்ட அமைச்சர் அவர்களால் முன் மொழியப்பட்ட, இந்த 25-வது அரசியல் சட்டத் திருத்த மசோதாவின் மீது பேசுவதற்கு நான் பெருமைப்படுகிறேன். இந்தச் சட்டத் திருத்தத்தை நான் முழு மனத்தோடு வரவேற்கிறேன். நான் ஆதரிப்பதற்கான காரணங்களை எடுத்துக் கூறுவதற்கு முன்னால் பல பேர் இந்தச்

[திரு. சே. முத்துசாமி] [1st February 1972]

சட்டத்தால் ஏதோதோ பயங்கரமானவைகள் எல்லாம் ஏற்படவிருக்கின்றன என்றும்; நெஞ்சில் கை வைத்துச் சொல்லுங்கள், உங்களுடைய சொத்துக்கள் பறிக்கப்படுமானால் நீங்கள் அதை ஒத்துக்கொள்வீர்களா என்றெல்லாம் மிக உருக்கமாகக் கேட்டவைகளின் மீது எனது கருத்தைச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். 22 ஆண்டுக்காலமாக, இந்திய நாடு ஜனநாயகம் அடைந்து அரசியல் சட்டம் எழுதப்பட்ட நாளிலிருந்து இந்த ஆதிபத்திய உரிமைகளை அனுபவித்து, அனுபவித்து, பலன் பல பெற்று வந்திருக்கின்ற காரணத்தால், இன்றையதினம் அவைகளுக்கு இழப்பு வந்துவிடுமோ என்ற அச்சத்தால் அவர்கள் அந்த மாதிரிப் பேசுகிறார்கள் இல்லாதாவன் எனக்கு வேண்டுமென்று சொல்லுவான். உழைக்கிறேன், வயிற்றுக்கு உணவு, உடுக்க உடை, இருக்க வீடு கொடு என்கிறான். இருப்பவன் இருப்பதை இழந்துவிடக்கூடாது என்று சொல்வான். இன்னும் மற்றவர்களைச் சுரண்டி சொத்துச் சேர்க்க சுதந்திரம் கேட்பான். அவனுக்கு உடமை இருப்பதற்கு பல்வேறு காரணங்கள் இருக்கின்ற காரணத்தால், அவன் என்னிடம் இருந்தால் தான் நன்றாகவிருக்கும், நாடு முன்னேறும், வேறு யாருக்காவது கொடுத்தால் நாடு கெட்டுவிடும் என்று அனுபவித்து வருகின்ற நிலைமையில் எடுத்துக் கூறத்தான் செய்வான். இல்லாத மக்கள் எனக்கு வேண்டும் என்று கேட்பதைத் தவிர வேறு காரணம் ஏதும் காட்ட முடியாது. அவன் “உழைக்கிறேன்—தேவையைக் கொடு” என்பான். வேறு என்ன பேச முடியும்? அந்த அடிப்படையில் தான் இல்லாத மக்கள் இருக்கின்றார்களே தவிர, வேறு நிலையில் இல்லை. இந்த உண்மையான நிலையினை உணர மறுத்தால் மறுப்பவர்கள் பாடம் பேறும் காலமாகும் இது. ஆகையினால்தான் சில பேரிடம் செல்வம் குவிக்கப்பட்டிருப்பது அரசு எடுத்து மக்களுக்குக் கொடுக்க சட்டம் திருத்திய வேண்டுமென்று சொல்லப்படுகிறது. மக்களின் மொத்த நலனுக்கான ஒரு செயலைச் செய்வதானாலும் தனிமனிதனின் உரிமைச் சட்டம் என்ற பெயரால் தடை செய்யும், பல பிரச்சினைகள் இருக்கின்ற காரணத்தால் அந்தத் தடைகள் நீக்கப்பட வேண்டுமென்று இந்த அரசியல் சட்டத் திருத்தம் வந்திருக்கிறது. இவ்வளவு காலம் வராமல் இருந்த சட்டம் இன்று வரலாமா? நாடு நன்றாக இருந்ததே, இச்சட்டம் வந்திடும் நாடு குட்டிச்சுவர் ஆகி விடுவதாகவெல்லாம் கொக்கரிக்கின்றனர். ஏன் இவ்வளவு காலம் வரவில்லை என்றால், அங்கு மக்களவையில் வீற்றிருந்தவர்களெல்லாம் டாட்டா, பிரீலா, வம்சத்தினரின் கையாட்களும் அவர்களும் தான். அதோடு அமெரிக்க ஏகாதிபத்திய வாதிகளும் தங்களின் ஏஜெண்டுகள் மூலம் செல்வாக்கை வைத்திருந்தனர். இன்று இல்லாத மக்களின் உண்மையான பிரதிநிதிகள் அவையில் உள்ளனர். ஆதலால் தான் இன்று சட்டத்திருத்தம் வருகிறது.

அரசியல் சட்டம் என்று சொன்னால் உரிமை, அடிப்படை உரிமை என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. சாதாரண உரிமையைக்கூட ஏழை பெற முடியவில்லை. அதுவும் பணக்காரர்களுக்கே சொந்த சொத்து. அந்த அடிப்படை உரிமையை இல்லாதவன் பெறவே முடியாது என்பது சரித்திரம் மட்டுமல்ல, இந்த நாட்டு வரலாற்று உண்மையாகும். பணக்கார பணத்திமிர் காரணமாக தலைமை நீதி மன்றம் வரை சென்று மக்களரசு விரைவாக எந்த நன்மை செய்ய நடவடிக்கை எடுத்தாலும் தடுக்கிறான், அரசை நடக்க விடாமல் சுவால் விடுகிறான். ஆனால் ஏழை உரிமை கேட்டால் அடி, உதை பெறுகிறான். இதுதான் ஜனநாயகமா, வெட்கக்கேடு!

1st February 1972] [திரு. செ. முத்துசாமி]

இரண்டாவதாக, “அரசியல் சட்டத்தின் பேரில் நாம் ஏற்கனவே உறுதி எடுத்திருக்கிறோம். சத்தியம் செய்திருக்கிறோம். அதையே மாற்றலாமா? மதிக்க வேண்டாமா?” என்று உறுப்பினர் திரு. வசந்த பாய் எடுத்துக் காட்டினார். அவர் உயர்நீதி மன்ற திறமை வாய்ந்த வழக்குரைஞர். இருப்பினும் நான் அவருக்கு ஒன்றைச் சொல்வேன். இதை அவர் மறுக்க முடியுமானால், மறுக்கட்டும்.

இந்த நாடு சுதந்திரம் அடைவதற்கு முன்னால் எதன் மீது உறுதிமொழி எடுக்கப்பட்டது? இங்கிலாந்து நாட்டின் சட்டத்தின் மீது அல்லவா? அந்த நாட்டு சக்கரவர்த்திக்கு நன்றியுடன் இருப்பேன் என்று சத்தியம் செய்ய வில்லையா? 1947-க்கு முன்னால் அந்தச் சட்டம் அமுலில் இருந்தது. அது நம்முடைய நாட்டு விடுதலை உரிமைக்குத் தடையாக இருந்த காரணத்தால், அதைத் தூக்கி எறிந்தோம். சுதந்திரம் பெற்றோம். நாட்டுச் சுதந்திரம் அன்றையதினம் பெறுவதற்காக வெள்ளையனின் நாட்டு அடிமைச் சட்டங்களை உடைத்தெறிந்தோம். இப்பொழுது பொருளாதாரச் சுதந்திரத்திற்காகப் பாடுபட்டுக்கொண்டிருக்கிறோம். இதற்குத் தடையாக இருப்பது சில சமூதாயச் சுரண்டல் மூளைகளால் எழுதப்பட்டுள்ள இன்றுள்ள அரசியல் சட்டம். எப்படி நாட்டுச் சுதந்திரம் பெறுவதற்காக வெள்ளைக்காரனை வெளியே போ, உனது சட்டம் தூக்கி எறியப்படுமென்று செய்து காட்டினோமோ அதே போல் இன்றையதினம் பொருளாதாரச் சுதந்திரத்தைப் பெறுவதற்காக இந்த அரசியல் சட்டத்தைத் தூக்கி எறியாமல் திருத்துங்கள் என்றுதான் சொல்கிறோம். அவ்வளவுதான். சட்டத்தைத் தூக்கி எறிய வேண்டுமென்று கூட சொல்ல வில்லை. ஏனெனில் தங்களைப் போன்றவர்கள் அதிகமாகக் கோரிக்க வேண்டாம் என்றுதான் திருத்த வேண்டும் என்றுதான் சொல்கிறோம். இதில் நான் வலியுறுத்திச் சொல்வது என்னவென்றால், இன்னும் முன்னேற்றமாகச் சென்று இந்த அரசியல் சட்டத்தையே தூக்கிஎறிந்து விட்டு இன்றைய மக்களின் சித்தனையின் அடிப்படையில் எழுதப்படுவதுதான் உண்மையாகவே மக்களுக்கு விரைவாக நன்மை செய்ய உதவும் இந்த நேரத்தில் உங்களுடைய வீடு போய் விடும். உங்களுடைய சம்பளத்தில் குறைவு ஏற்பட்டு விடும். நினைத்தால் எதை யும் எடுத்துக்கொள்வார்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது. எடுத்துக்கொண் டொண்டாலும் குடி இருக்க வீடு கிடைக்கும். தேவைக்கு மேல் குவியல் வைத் திருப்பவரின் குவியலில் தேவையிருப்பின் மக்களுக்காக எடுத்துக் கொள்ள வேண்டியவரும். பெரும்பாலான மக்களிடம் ஒன்றுமில்லை.

பஸ் டிரான்ஸ்போர்ட்டைப்பற்றி அன்றையதினம் நமது போக்குவரத் துத்துறை அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். தஞ்சையிலே ஒரு தனியார் நிறுவனத்தின் முதலாளி திடீரென்று ஒரு 30, 40 பஸ்களை ஓட்டாமல் நிறுத்தி வைத்துவிட்டார்கள். அவர் பணத்தைச் சுருட்டிக்கொண்டு குளுகுளு அறை யில் சுகமாக உள்ளார். ஆனால் தொழிலாளர்களுக்கு வேலை இல்லாத நிலை ஏற் படுகிறதே என்று கேட்டால் நான் அப்படி பஸ்களை எடுத்து ஓட்டுவதன் மூலம் மக்களுக்கு நன்மை செய்வதற்கு சட்டத்தில் இடம் இல்லை, என்ன செய்வது என்று சொல்கிறார்கள். தனிப்பட்ட நபர்கள் எப்படி 40 பஸ்களுக்கும், 50 பஸ் களுக்கும் சொந்தக்காரர்களாகும் நிலைமைக்கு எப்படி வளர முடிந்தது. என்பதைக் கணக்கு எடுக்க சட்டம் கொண்டுவரவேண்டிய நேரம் இருக்கிறது. இதற்குச் சட்டம் கொண்டு வாக்காளோம். வருந்துகிறேன். 10, 15, 50 என்று

[திரு. செ. முத்துசாமி] [1st February 1972]

பஸ்களை வைத்திருப்பவர்கள் திடீரென்று மூடி விட்டால், தொழிலாளர்கள் நிலைமை என்னவாவது என்பதைப் பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டாமா? மக்கள் பயணம் செய்ய முடியாமல் கஷ்டப்படமாட்டார்களா?

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : அரசாங்க பஸ்கள் ஓடாத நேரங்கள் இல்லையா, அதனால் தொழிலாளர்கள் பாதிக்கப்படவில்லையா?

திரு. செ. முத்துசாமி : அரசாங்கமாக இருந்தால் இன்னொரு இடத்தில் வேலை கொடுக்க வாய்ப்பு இருக்கிறது. மீண்டும் அந்தத் தொழிலாளர்களை அரசு எடுத்துக்கொள்ளும் என்ற உத்தரவாதம் இருக்கிறது. வேலைக்கு உத்தரவாதம் கொடுப்பது அல்லது அவர்களுக்கு வேறு வேலை தேடித் தருவது என்ற அடிப்படை முயற்சியில் அரசு ஈடுபடுகிறது. தனிப்பட்ட தொழில் நிறுவனங்களைக் கொண்டவர்கள் தங்களுடைய தொழில்கள் வளர்ச்சி பெறுவதற்கான உரிமையை மட்டும் கேட்கிறார்கள். தொழிலாளர்கள்—மக்கள் நலனைப்பற்றி அவர்களுக்குக் கவலை இல்லை. ஆனால் அரசு என்பது அப்படி அல்ல. மக்களுக்கும், தொழிலாளர்களுக்கும் நன்மை செய்வதே அரசின் நோக்கம். சொத்து சேர்த்து சுருட்டிக்கொள்வது அல்ல. ஆதலின் அரசையும் தனிப்பட்ட மனிதனையும் இணைத்துப்பேசுவது அசிங்கமானது ஆகும்.

மக்களுக்கு உரிமை வேண்டும். அந்த உரிமை உண்மையான முறையில் அமைய வேண்டுமானால் இந்தத் திருத்தம் அவசியம். இன்னும் பல திருத்தம் தேவை, விரைவு தேவை; தங்களது சொத்துக்களைப் பாதுகாப்பதிலே மட்டும் அக்கரை கொண்டவர்கள், இதுவரையில் மெஜாரிட்டியாக இருந்தார்கள். அதனால்தான் ஒன்றும் நடைபெறவில்லை. ஜனநாயகமும், அரசியல் சட்டமும் வந்த நாளிலிருந்து அவர்களுக்குச் சிந்தனை வரவில்லை. அப்பொழுது மெஜாரிட்டி இந்தப் பக்கம் இல்லை. இன்றைய தினம் இல்லாதவர்கள் அத்தனை பேரும் வந்திருக்கிறார்கள். அதுவும் மெஜாரிட்டியாக வந்திருக்கிறார்கள். சட்டம் திருத்தப்படுகிறது அவ்வளவுதான். சட்டத்தை மாற்றி எழுதலாமா என்றெல்லாம் கேட்கலாம். அதைப்பற்றி இனி விளக்கத் தேவையில்லை. மக்கள் நலன் பெற வேண்டும் என்பதுதான் ஜனநாயகமே தவிர ஏதோ பத்து, ஐம்பது பேர் உட்கார்ந்து கொண்டு அடிமைச் சிந்தனையில் எழுதிவிட்டால் அது என்றைக்குமே திருத்தக்கூடாத ஒன்றாகிவிட முடியாது. இந்த 1970, 71, 72-ல் கூட மக்கள் புதிய சிந்தனையைப் பெறக்கூடாதா? மதங்களிலே கூட திருத்தங்கள் கொண்டு வந்து விட்ட காலம் இது. கிறிஸ்தவ மத்தில் பல புதிய திருத்தங்களைக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். இந்து மதத்திலும் பல புதிய மதாசாரியார்கள் தோன்றி பல மாற்றங்களைச் செய்திருக்கிறார்கள். இன்றைய தினம் மக்கள் தொகை என்ன? அதைக் கட்டுப்படுத்த என்னென்ன முயற்சிகள் அரசாங்கம் மேற்கொண்டிருக்கின்றன என்பதை நாம் அறிவோம். அரசு மத விஷயமாகத் தலையிடுவதில்லை என்று சந்தியாசி வேடம் போடாமல் ஒரு சட்டத்தைச் செய்கின்றபோது, அல்லது இருக்கின்ற ஒரு சட்டத்திற்குத் திருத்தம் கொண்டு வருகிறபோது பொது மக்கள் நலனைத்தான் பெரிதும் கருதிச் செய்ய வேண்டும். தொழில்களை அரசு எடுத்துக் கொள்ளக் கூடாது என்று சொல்வது முற்றிலும் எப்படிப் பொருத்தமானது? ஒரு ஸ்தாபனம் நல்ல முறையில் சீராக, கொள்ளை அடிக்காமல் நடந்தால், அரசு அதை எடுக்குமா? தொழில் தகராறு வருமா? ஆயினும் பொதுமக்களின் நலனுக்குத் தேவையான அப்படிப்பட்ட தொழில்களை எடுத்துக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். நம்முடைய மாநில முதலமைச்சர் அவர்கள் உறுதி கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று சொல்லப்பட்டது, கோவையிலே மூடப்பட்டுக் கிடக்கும் ஆலைகளை எப்படியாவது

1st February 1972] [திரு. செ. முத்துசாமி]

திறந்து வேலை செய்ய வைத்து தொழிலாளர்களுடைய அவதியைப் போக்க வேண்டும் அம்மாதிரியான நிலைமையில் மக்களுக்கு நன்மை செய்ய வேண்டுமானால், அத்தொழிலை எடுப்பதற்குத் தயக்கமே காட்டக்கூடாது. இந்தச் சட்ட திருத்தத்தை வைத்தே அதையும் செய்ய வழி வகுக்க வேண்டும்.

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : 25-வது அரசியல் சட்டத் திருத்த மசோதாவைப்பற்றி பேசுங்கள்.

திரு. செ. முத்துசாமி : மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, உறுப்பினர் மாண்புமிகு திரு. சாமிநாதன் அவர்களுடைய சந்தேகத்திற்குப் பதில் கூறும் வகையில் ஒன்றை மட்டும் எடுத்துக் காட்டிவிட்டு, அமைச்சர் அவர்களுடைய கவன ஈர்ப்புக்குக் கருத்தைச் செலுத்துகிறேன்.

நஷ்டம் ஏற்பட்டால் எப்படித் தொழிலை நடத்துவது என்று கேட்கப்படுவதை நான் ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. நஷ்டம் என்றால் எப்படி ஏற்படக்கூடும்? ஆஞ்சனேயா பஸ் டிரான்ஸ்போர்ட் கம்பெனியை முதலாளி திடீரென இழுத்து மூடிவிட்டான். அதை நம்பி வாழும் ஆயிரம் தொழிலாளர்கள் பட்டினியாக இருக்கிறார்கள். நான் ஸ்டேட் டிரான்ஸ்போர்ட் பஸ்ஸில் சென்று கொண்டிருந்த போது, தொழிலாளர்கள் முதலாளி வீட்டின் முன்னால் உண்ணாவிரதம் இருந்தார்கள். நல்ல முறையில் ஓடிக்கொண்டிருந்த பஸ் டிரான்ஸ்போர்ட், நல்ல வருமானம் பெற்றுக் கொண்டிருந்தார்கள். திடீரென்று வருமானம் எங்கே போய் விட்டது? நஷ்டம் என்று சொல்கிறார்கள். அதை யார் நம்புவது? அரசாங்கத்தில் யார் யார் என்னென்ன சம்பாதித்து வைத்திருக்கிறார்கள் என்று முழு விவரமும் சேகரிக்க சட்டமூலம் அதிகாரிகளை நியமனம் செய்து கணக்கெடுத்துவிட்டுப் பேச வேண்டியது ஆகும். பதுக்கி வைத்துவிட்டு நஷ்டம் என்ற பகல் வேடத்தை ஒப்ப முடியாது. நண்பர் திரு. சுவாமிநாதன் சொல்கின்ற நிலைமை இருந்தால், உண்மையில் சோதனை நடத்தி கண்டுபிடிக்க வேண்டியதுதான் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இந்தச் சட்டத்தின் அடிப்படையில் மக்களுக்கு நன்மை செய்வதற்காக பஸ் வேறு நன்மைகளைச் செய்ய வேண்டுமென்ற உத்வேகத்தில் மத்திய அரசாங்கம் இதைக் கொண்டு வருகிறது. அதே சமயத்தில் பாங்கு நேஷனலைசேஷன் செய்தபோது கூட பார்த்தோம். ஷேர்ஹோல்டர்கள் ஒவ்வொரு பாங்கிலும் பங்குடையிலும் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் மக்கள் இல்லையா என்று கூட திரு. தாமோதரன் அவர்கள் சொன்னார்கள். அவர்கள் தொழில்களை வைத்து கெட்டிக்காரத்தனமாக நடத்தி வருகிறவர்கள் என்பதால், அந்த உதாரணத்தைச் சொன்னார்கள். நான் தொழில் நடத்துகிறவன் அல்ல. சாதாரண ஆசிரியன், தொழிலை ஆரம்பிக்கிறவர்கள் முதலில் முதலைப் போடுகிறார்கள். போட்டு அவர்களே மாஜேஜிங் டைரக்டராக வருகிறார்கள். பாதுகாப்பு வேண்டியதால் லிமிட்டெட் கம்பெனி என்று போட்டுக்கொண்டு பல ஷேர்ஹோல்டர்களைச் சேர்க்கிறார்கள். ஆனால் முழுக்க முழுக்க அவர்கள் கையிலே ஆதிக்கத்தை வைத்துக்கொள்வார்கள். இது தானே நடக்கிறது. பஞ்சாப் நேஷனல் பாங்கு என்று ஒன்று இருந்தது. அந்த பாங்கில் தொழில் அதிபர்களாக இருக்கிறவர்கள் கடனை எல்லோருக்கும் கொடுக்கவில்லை. டைரக்டர்களுக்கு, மாஜேஜிங் டைரக்டர்களுக்குப் பல கடன்களைக் கொடுத்தார்கள். தாங்களே எடுத்துக்கொண்டார்கள். ஓவர்டிராப்ட் எடுத்துக் கொண்டார்கள். இதன் மூலம் ரூ. 1 கோடிக்கான ஊழல் பற்றி “பிரிண்ட்ஸ்” இதழில் வந்ததே.

[திரு. செ. முத்துசாமி] [1st February 1972]

இது லிமிடெட்டின் குண நலன் ஆகும். சாதாரண ஷேர்ஹோல்டர்களுக்கு அந்த வசதி அங்கே கிடைக்கவில்லை. இதுபோன்ற போக்கைத் தடுக்க வேண்டுமென்று முயன்று அரசு இதுவரையில் செய்ய முடியாமல் ஏழைகளுக்கு நன்மை செய்ய வழியே இல்லாமல் போய் விட்டதால் வேறு வழியின்றி கடைசியாக இதைத் திருத்த முன் வந்திருக்கிறது. இன்னும் கொஞ்சம் வேகமாகச் சொன்னால், இந்தச் சட்டத்தை எடுத்துவிட்டு இன்றைக்குள்ளே சிந்தனைகளுக்கேற்ப புதுச் சட்டத்தையே உருவாக்க வேண்டும். திரு. தாமோதரன் போன்றவர்களுடைய உணர்ச்சிகள் மதிக்கப்பட வேண்டும் என்பதற்காக, திடீரென்று அவர்களுக்கு ஏமாற்றத்தை அளிக்கக்கூடாது என்பதற்காக, கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் திருத்தங்களைக் கொண்டு வருகிறார்கள். விரைவு போதாது என்பது என் கருத்து. அவர்களைப் போலவே மேலே பெரியவர்கள் இவர்களின் பரம்பரை இதைவிட நல்ல முறையில் வாதம் செய்யக் கூடியவர்கள் இருக்கிறார்கள். ஆனால் அரசு மக்களின் ஆசைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்காகத்தான் இந்தத் திருத்தத்தைக் கொண்டு வருகிறார்கள். இல்லாவிடின் இந்த அரசு நிலைக்க முடியாது. இதை முழுமனதோடு ஆதரிக்கிறேன்.

இன்னொரு விஷயம் இருக்கிறது. கல்வியைப் பற்றிய விஷயம் அது. இப்போது மற்ற சொத்துக்களை எல்லாம் சட்ட உரிமைகளின் படி எடுக்கும் போது அரசு கார்ப்பன்சேஷன் கொடுப்பது அரசின் முடிவாக இருக்கிறது. பணமே கொடுத்தாக வேண்டும் என கோர்ட்டிற்குச் செல்ல முடியாது. டிரான்ஸ்போர்ட் எடுத்துக் கொள்ளப்படுவதற்கான பில் வந்தபோது அதில் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. மார்க்கெட் ரேட்டில் பஸ்களை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றிருந்தது. அமெண்ட்மெண்ட் வந்த பிறகு நாமே சட்டம் செய்தால், அரசு பார்த்து நிர்ணயிக்கிற விலையைக் கொடுக்கலாம் என்ற வசதி இருக்கிறது. அப்படிச் செய்ய சட்டம் செய்தால், அரசின் நிர்ணயித்த விலைகே அவற்றைப் பெற முடியும் என்பதை என்னுடைய ஆலோசனையாகச் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். பத்திரங்களாகவும் தரலாம், பள்ளிகளுக்குச் சொத்து இருக்கிறது. மைனாரிடி என்பதன் பெயரால் பல பாதுகாப்புகள் இருக்கின்றன. மைனாரிடி என்றால் மத மைனாரிடி, மொழி மைனாரிடி. இங்கே மத மைனாரிடிதான் பள்ளிகளை நடத்துகிறார்கள். மெஜாரிடியான மக்களுக்கு உத்தியோகம் அவர்கள்தான் கொடுக்கிறார்கள். மெஜாரிடியாக உள்ள மக்களை உத்தியோகத்தில் போட்டு மைனாரிடியினர் ஆதிக்கம் செலுத்துகிறார்கள். கல்விச் சட்டப்படி இப்படிச் செய்வது நியாயமில்லை என்றால் உடனே மைனாரிடியின் அடிப்படை உரிமை வந்துவிடுகிறது. கிறிஸ்தவர்கள், முஸ்லீம்கள் என்று மைனாரிடியாக இருக்கிறவர்கள் பள்ளி நடத்தினால், அரசாங்கம் நிர்ணயிக்கும் சட்டத்திற்கு அவை "அப்பீயாகாது". நாடாரசோ, முதலியாரோ, இன்னொரு ஜாதியைச் சேர்ந்தவரோ, படையாட்சியியோ நடத்தினால் அதை எடுத்துக்கொள்ளலாம். இதில் என்ன நியாயமிருக்கிறது? டிஸ்கிரிமினேஷன் கூடாது என்று திரு. தாமோதரன் அவர்கள் பேசுகிறார்கள். மைனாரிடி என்றால் அவர்களுக்கு உரிமை இருக்க வேண்டும். இருக்கட்டும். ஆனால் மற்றவர்களுக்கு இல்லாத உரிமைகளை அவர்களுக்குத் தருவதால் என்ன பலன் ஏற்படுகிறது? மெஜாரிடியின் உரிமையைப் பறிக்கிறார்கள். கல்விச் சாலைகளில் உள்ள சொத்துக்களை அவர்கள் காப்பாற்றிக் கொள்ளலாம். ஆனால் திரு. தாமோதரன் அவர்களே ஒரு பள்ளி நடத்தினார்கள் என்றால், அதை அவர்கள் காப்பாற்றிக் கொள்ள முடியாது. மைனாரிடியினரின் பள்ளிச்

[1st February 1972

‘சொத்துக்குத்தான் பாதுகாப்பு இருக்கிறது. அவர்கள் நடத்தும் பள்ளிகளின் மீது சட்டப்படி எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்க முடியாது. ஆசிரியர்களை அவர்கள் வெளியேற்றினால் வெளியேற்றியதுதான். அரசாங்கம் கேட்க முடியாது.

THIRU A. R. DAMODARAN: May I interrupt the hon. Member, Sir? Even by the 25th Amendment, the property of educational institutions run by minorities is not protected. The only right that is protected is under Article 31, namely, all minorities shall have the right to establish and administer all educational institutions of their choice. The properties of rich institutions, however, can be taken over without the payment of adequate compensation.

திரு. செ. முத்துசாமி: அதாவது பிராபிர்டியை எடுத்துக்கொள்ளும் உரிமையைச் சொல்கிறார்கள். நான் ஒப்புக்கொள்கிறேன். மற்றவர்கள் நிர்வாகத்தில் தலையிட முடியாது. அரசாங்கம் பில் தயார் செய்ததில் சிக்கல் இருக்கிறது. மைனாரிடிசுளுக்கு ரைட் இருக்கிறது என்பதால் சட்டம் செய்ய முடியாமல் இருக்கிறது. அதனால் அவர்களை விட்டுவிட்டுத்தான் ஆசிரியர் பாதுகாப்புச் சட்டம் கொண்டுவர வேண்டியிருக்கிறது என்றால், அந்தச் சட்டமே தேவையில்லை என்பதைச் சட்ட அமைச்சர் அவர்களின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவருகிறேன். அவர்களையும் சேர்த்துத்தான் சட்டம் செய்ய வேண்டும். அடுத்து பிரபலி மாதத்தில் நடை பெறவிருக்கும் பட்ஜெட் கூட்டத்தில் இது நிச்சயமாக வந்துவிடும் என்று நம்புகிறேன். பல சட்டங்கள் திருத்தப்பட்டிருக்கின்றன. மீண்டும் நினைவுபடுத்துகிறேன். மைனாரிடி என்பவர்கள் மெஜாரிடி பள்ளிகளைத் தமிழ் நாட்டில் நடத்துகிறார்கள். மைனாரிட்யினர் மெஜாரிடி வர்க்கத்தினரை பள்ளிகளில் “அப்பாயிண்ட்” செய்திருக்கிறார்கள். அதன் மூலம் ஆசிரியர்களின் உரிமைகள் மறுக்கப்படுகின்றன. “மாஸ்டர் சர்வண்ட் ரிலேஷன்ஷிப்” பற்றி சுப்ரீம் கோர்ட்டில் தீர்ப்பாகியிருக்கிறது. ஆசிரியர்கள் நலன் காக்கப்படும் வகையில் பரிசீலனை செய்து நம்முடைய மாநிலத்தின் ஆசிரியர்களுக்குப் பாதுகாப்புக்கான சட்டத்தைக் கொண்டுவருவதற்கு இந்த நேரத்தில் நிஜூட்ட விரும்புகிறேன். அடிப்படை உரிமைகள் பறிபோகவில்லை. வசதி பெற்றவர்கள் வசதி அப்படியேதான் இருக்கும் என்று பார்லிமென்டில் பன்முறை எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். திடீரென்று சொத்துக்களையும் தொழில் நிறுவனங்களையும் எடுத்துக்கொள்ளும் அளவுக்கு அவசியம் வருமானால், அந்த அளவுக்கு எடுத்த எடுப்பிலேயே செய்ய வேண்டியிருந்தால், திரு. தாமோதரன் போன்றவர்களை அங்கே போட்டு நீங்களை அதைச் செய்யுங்கள் என்று சொன்னால், நடக்குமே தவிர, அவர்கள் அதை ஏற்றுக்கொள்ளாவிட்டால், அதில் காலத்தாழ்வு ஏற்படத்தான் செய்யும். டைட்க்டில் பிரின்சு பிள்ளை நடைமுறைப்படுத்த பல ஆண்டுகள் ஆகுமென்று சொன்னார்கள். அரசு மனம் வைத்தால் 10 ஆண்டுகளில், அதை அடைய முடியும். திரு. தாமோதரன் அவர்களைப் போன்றவர்கள் தாங்கள் மட்டுமே பாதுகாத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்ற எண்ணத்திலிருந்து, சட்ட அமைச்சர் சொன்னதைப் போல, வேறு தன்மையில் நினைக்கிற தன்மை அவர்களுடைய உள்ளத்தில் வருமானால், இந்த நன்மை கிடைப்பது விரைவுபடுத்தப்படும். உங்களுக்குள்ள திறமையை உங்களை மட்டும் பாதுகாத்துக் கொள்வதில் பயன்படுத்த

1st February 1972] [திரு. செ. முத்துசாமி]

தாமல் மக்களுக்கு நன்மை செய்யும் விதத்தில் ஈடுபடுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு நாங்கள் இல்லாதவர்கள் எங்களுக்கு வேண்டுமென்று கேட்கத்தான் தெரியுமே தவிர வேறு தெரியாது. ஆனால் இருக்கிறவர்கள் அவற்றைப் பாதகமாக்குக் கொள்ளும் முயற்சியில் கெட்டிக்காரத்தனமாக நடப்பார்கள். கெட்டிக்காரர்களை நம்பி மற்றவர்கள் இருக்கிறார்கள். ஆகையால் நீங்கள் இருக்கிறவர்கள் விட்டுக்கொடுக்க வேண்டும் என்று அரசு கேட்கிறது. இல்லாவிட்டால் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று சொல்லி இந்த சந்தர்ப்பத்தை வழங்கிய தலைவர் அவர்களுக்கு நன்றி தெரிவித்து முடித்துக் கொள்கிறேன்.

பெட்டி சேர்மன் : தலைவர் அல்ல, நேரடியாகச் சொல்வது தலைவரைச் சொல்வதைப் போல் இருக்கிறது.

பெட்டி சேர்மன் : துணைத் தலைவர் அவர்களே, நான் குறிப்பிட்டது மாண்புமிகு துணைத் தலைவரைக் குறிப்பிடுவதாக இல்லை என்று திருத்திக்கொள்கிறேன். இந்தக் கருத்துக்கு எதிராகச் சொன்னவர்களைத்தான் நான் குறிப்பிட்டேன்.

திரு. செ. முத்துசாமி :

துணைத் தலைவர் அவர்களே, நான் குறிப்பிட்டது ஹைக்கூர் சபை முன் விவாதத்திற்கு வைக்கப்பட்டுள்ள 25-வது திருத்தம் இங்கே சபையின் விவாதத்திற்கு வராது என்று கூட நினைத்திருந்தேன். அப்படியில்லாமல், மாநிலங்களின் சட்டமன்றங்களுக்கும் இது விவாதத்திற்கு அனுப்பப்பட்டது மகிழ்ச்சிக் குரியதாகும். 24-வது திருத்தம்பற்றி விவாதம் நடந்து கொண்டிருந்தபோது, அப்படிப்பட்ட அபிப்பிராயம் இங்கே தெரிவிக்கப்பட்டது. 24-வது திருத்தம் நிறைவேறி, அதை அடிப்படையாகக் கொண்டு அல்லது அந்தத் திருத்தம் நிறைவேறியதால்தான், இந்த 25-வது திருத்தத்தினைப் பார்வமெண்டில் கொண்டுவர முடிந்தது. இப்படிப்பட்ட திருத்தங்கள்கூட சற்றுக் காலம் தாழ்ந்து வந்தது என்று கூடச் சொல்லலாம். 1950-ம் ஆண்டில் ஜமீன் ஒழிப்புச் சட்டங்கள் போன்ற சட்டங்கள் பல மாநிலங்களிலும் நிறைவேறி வந்த காலத்திலே சுப்ரீம் கோர்ட்டு அப்படிப்பட்ட சட்டங்களை யெல்லாம் ரத்து செய்ய முற்பட்டது. நாம் அரசியல் சட்ட ஷரத்துக்களை ஒப்புக்கொண்டு, அதன்படி ஜமீன் ஒழிப்புச் சட்டங்களை யெல்லாம் ரத்து செய்வதற்கான ஒரு நிலைமை ஏற்பட்டபோது, 4-வது அரசியல் நிர்ணய சட்டத்தின் திருத்தம் வந்தது. இங்கே நம் முன் விவாதத்திலுள்ள 25-வது திருத்தத்திலுள்ள பொருளோடுகூடிய திருத்தம் அப்போதே வந்திருக்க வேண்டுமென்று நண்பர் திரு. ஆறுமுகசாமி அவர்கள்கூட இங்கே குறிப்பிட்டார்கள். மக்களின் வளர்ச்சி, மக்கள் சமுதாயத்தின் வளர்ச்சி எப்படி வளருகிறதோ, அதற்குத் தகுந்தபடி அந்தந்தக் காலத்தில் அதற்குரிய சட்டங்கள் உருப்பெற்றுத்தான் ஆக வேண்டும். இதை யாரும் மறுக்க முடியாது. 1950-ம் ஆண்டிலே இவ்வளவு வேகமான மனப்பான்மையோடுகூடிய ஒரு திருத்தத்தினைக் கொண்டுவந்திருந்தால், அப்போது ஆளும் கட்சியாக இருந்தவர்கள்கூட இதை ஒப்புக் கொண்டிருக்க மாட்டார்கள். நாளுக்குநாள் தேசத்தில் சோஷலிச சமுதாய வளர்ச்சி எண்ணம் அதிகமாகி, இன்றுள்ள நிலைமையில் அதற்கு எதிர்ப்புச் சக்திகள் அதிகமாக இல்லாமல், குறைய ஆரம்பித்தன. இந்த நிலைமையில் தான் இந்தச் சட்டம் நம் முன்னால் வந்திருக்கிறது. சரியான காலத்தில் இந்தத் திருத்தம் வந்திருக்கிறது. ஆனால் இதே நேரத்தில் ஒரு சிலர் வருத்தப்படக் கூடும், 'சுதந்திரம் பெற்ற 25 ஆண்டுகளில் 24 திருத்தங்கள் வந்து விட்டன' என்று. அப்படிக் கூறிக்கொள்வதில் அர்த்தமில்லை என்றே

1st February 1972]

சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். '200 ஆண்டுகள் ஆயிற்று அமெரிக்கா சுதந்திரம் பெற்று. அந்த நாட்டில்கூட அரசியல் சட்டத்திற்கு 24 திருத்தங்கள் வந்திருக்கின்றன. ஆனால் நமது நாட்டில் 25 ஆண்டில் 25 சட்டங்கள் திருத்தங்கள் ரூபமாக வந்திருக்கின்றன' என்று அப்படி ஒப்பிட்டுப் பேசுவது பொருத்தமாக இராது. நமது மக்கள் சமுதாயத்தின் மனப்பான்மை அதிகமாக வளர்ச்சியுற்று வருகின்றது. தவிர இது மக்கள் அரசு, குடியரசு. மக்களுடைய மனப்பான்மைக்குத் தக்கவாறு அவ்வப்பொழுது திருத்தங்களைச் செய்வதற்கு குடியரசு மக்கள் அரசு கடமைப்பட்டிருக்கிறது. இதில் இன்னும் ஒன்றைச் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. ஜனநாயகத்தில் தவறான முறையில் ஏதாவது ஒரு சட்டத்தை அல்லது சட்டத் திருத்தத்தினை நிறைவேற்றினால், இன்றைக்கு இப்படிப்பட்ட திருத்தங்களை நிறைவேற்றுகின்றவர்கள் அடுத்து வரும் ஐந்தாண்டில் மீண்டும் மக்கள் முன்பு சென்று அவர்களிடம் ஒட்டு வாங்குவதற்குச் செல்ல வேண்டியவர்களாக இருக்கின்றார்கள். அப்போது அவர்கள் மக்கள் ஆதரவினைப் பெற முடியாது. எனவே ஜனநாயக ஆட்சியில் இப்படிப்பட்ட திருத்தங்களை அடியோடு மறுப்பது, எதிர்ப்பது என்பது கூடாது. எதிர்க்க வேண்டியது தான். ஆனால் அவர்கள் பொறுப்போடு நடந்துகொள்ள வேண்டும். நடந்துக்கொள்ளுவார்கள் என்ற நம்பிக்கையோடுதான் இதை நிறைவேற்றுகிறோம். இதில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள அதிகாரத்தை, நண்பர் திரு. தாமோதரன் அவர்கள் சொன்னது போல், தஷ் பிரயோகம் செய்வதற்கு இடமிருக்கும். ஏனென்றால் நஷ்டஈடு 'ஈக்விட்டிபின் காம்பென்சேஷன்' என்ற வார்த்தைகள் அடியோடு எடுக்கப்பட்டுவிட்டன. இப்போது ஒரு தொகை என்று சொல்லுகிறோம் ஒரு தொகை என்று சொல்லி அந்தப் பொறுப்பை யாரிடம் கொடுக்கிறோம்? மக்களால் தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட, மீண்டும் மக்கள்முன் வந்து ஒட்டுக் கேட்கக்கூடியவர்களிடத்தில் கொடுக்கிறோம். எனவே நாம் பயப்படவேண்டிய அவசியமில்லை.

திரு. செ. முத்துசாமி : தலைவர் அவர்களே, நஷ்ட ஈடு அடியோடு எடுக்கப்பட்டிருக்கிறதா அல்லது நஷ்ட ஈட்டை அரசு விரும்பும் அளவிற்குக் கொடுக்கலாம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதா என்ற விளக்கத்தினை அறிய விரும்புகிறேன்.

திரு. கே. ராஜாராம் : 'நஷ்ட ஈடு' என்ற வார்த்தை அடியோடு எடுக்கப்பட்டுவிட்டது. ஆனால் எடுத்துக்கொள்ளப்படும் சொத்துக்காகக் கொடுக்கப்படும் தொகை நஷ்ட ஈடு என்று சொல்லப்படாமல், 'ஒரு தொகை' என்று அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்தத் தொகை நஷ்ட ஈட்டிற்காகத் தான் எனவே நஷ்ட ஈடு கொடுக்காமல் யாரும் எதையும் எடுத்துக்கொண்டுவிட முடியாது.

அடுத்து, இன்னொரு தவறான அப்பிராயத்தினை மாற்றிக் கொள்ள வேண்டும். இந்தத் திருத்தத்தின் மூலம் அரசுக்காக, மக்கள் சமுதாயத்திற்காக சொத்துக்களை ஆர்ஜிதம் செய்து கொள்ள முடியுமே தவிர, தனிப்பட்ட கம்பெனிகள் அல்லது தனிப்பட்ட ஸ்தாபனங்களுக்காக இப்போது அரசு ஆர்ஜிதம் செய்து கொடுக்கிறதே, அப்படிப்பட்ட சொத்துக்களுக்கு இந்தத் திருத்தம் செல்லாது. அரசாங்கத்திற்காகத்தான் சொத்துக்களை இப்படிப்பட்ட முறையில் ஆர்ஜிதம் செய்ய முடியுமே தவிர, கம்பெனிகளுக்காக ஆர்ஜிதம் செய்துகொடுக்கும்போது இது செல்லாது. எடுத்த எடுப்பிலேயே no property shall be compulsorily acquired on requisitioned save for a public purpose என்று இருக்கிறது. எனவே தனிப்பட்ட

5.40
p.m.

[1st February 1972]

ஸ்தாபனங்களுக்காகச் சொத்துக்களை அரசு ஆர்ஜிதம் செய்து கொடுக்கிறது. அதற்கெல்லாம் இந்தத் திருத்தம் செல்லாது. அவற்றுக்கு 'காம்பென் ஸேஷன்' கொடுக்க வேண்டும் ஆனால் மக்களுக்காக, அரசுக்காக சமுதாயத்திற்காக ஆர்ஜிதம் செய்யப்படும்போது தான், 'அமெளண்ட்' என்று போடப்பட்டிருக்கிறது. நான் ஏற்கெனவே சென்ற ஆண்டு நிதிநிலை அறிக்கையின்போது பேசும் போது கூட, மதுரை மாவட்டத்தில் நடைபெற்ற ஒரு பெரிய குறையினைச் சொன்னேன். 10 லட்சம் ரூபாயில் கட்டப்பட்ட ஒரு பாலத்தினை மூன்று ஆண்டுக் காலம் உபயோகத்திற்குக் கொண்டுவர முடியாமல் அப்படியே வைக்கவேண்டிய ஒரு நிலை அங்கே ஏற்பட்டது. அந்தப் பாலத்திற்கு வரும் 'அப்ரோச் ரோடில்' 40 செண்டு நிலத்தில் யாரோ ஒரு மனிதன் ஒரு மடத்தின் பெயரால் உட்கார்ந்துகொண்டு, அந்த நிலத்தை ஆர்ஜிதம் செய்யவொட்டாமல் தடுத்துக்கொண்டிருந்தான். அதுபற்றி அப் போது பேசும்போது கூட முதலமைச்சர் அவர்கள் தக்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று மிகவும் வற்புறுத்திக் கூறினேன். இப்போது ஆறு மாதத்திற்கு முன்புதான் அது ஒருவாறு முடிந்து, இப்போது அந்தப் பாலம் உபயோகப் படுத்தப்பட்டு வருகிறது. இதுமாதிரி பல சந்தர்ப்பங்கள் ஏற்படுகின்றன. அரசாங்கத்தின் ஒரு திட்டமே ஒரு தனி நபருடைய பிடிவாதத்தினால் நின்று விடக்கூடிய நிலை ஏற்படுவது என்பது தவறாகும். இது சரியில்லை. இந்த நிலை இப்போது மாற்றப்படுகிறது. இப்படிப்பட்ட மாற்றங்களுக்காக நாம் யாரும் பயப்படத் தேவையில்லை ஜனநாயக ஆட்சி நடக்கிறது. ஆனால் இந்தத் திருத் தத்தின்படி, பொதுவாக ஏழை எளியவர்களுடைய, சிறு விவசாயிகளுடைய சொத்துக்களை ஆர்ஜிதம் செய்வது என்று வரும்போது, அவர்களுடைய வாழ்விற்குப் போதுமான அளவிற்குத் தொகை கொடுக்க வேண்டும். இதை மாநில அரசுதான் கவனிக்க முடியும் என்ற முறையில், நல்ல வேளையாக இந்தத் திருத்தத்தின்கீழ் மாநில அரசும் சட்டம் செய்யலாம் என்று குறிப்பிட் டிருப்பதோடு கூட, அப்படிச் செய்யும் அந்தச்சட்டம். "The amount which may be fixed by such law or which may be determined in accordance with such principles." என்று அதற்காக ஒரு 'பிரின்ஸிபிள்' வகுக்கப்பட்டு சட்டம் செய்வதற்கும் மாநில அரசுக்கு அதிகாரம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது ஒரு பெரிய நன்மையாகும். காரணம் மிகச் சிறிய விவசாயிகள் ஏழைகளுடைய சொத்தை, அத்தியாவசியமாக, அரசுக்காக எடுத்துக்கொள்ளும் நிலை ஏற்பட்டால், அதற்கு நஷ்டசுட்டுப் பணம் போதுமானதாக இருக்கும்படி நாம் 'பிரின்ஸிபிள்' வகுக்க வேண்டும், அதைச் சட்டத்தில் கொண்டுவர வேண்டும் என்று இருக்கிறது. இந்த அரசியல் சட்டத் திருத்தத்தால் மட்டும் நமது சொத்துக்களை ஆர்ஜிதம் செய்துவிட முடியாது. மேலும் நாம் ஒரு சட்டத்தினை மாநிலச் சட்ட மன்றத்தில் நிறைவேற்ற வேண் டியிருக்கிறது. அப்போது அதற்கு என்று 'பிரின்ஸிபிள்' வகுக்கும்போது, இதற்குப் போதுமான பாதகாப்பு அளிக்க வேண்டும். இதைத்தான் பார்லி மெண்டில்கூட எங்கள் காங்கிரஸ் கட்சியின் சார்பில் வற்புறுத்தி அதற்கு ஒரு திருத்தம் கொடுக்கப்பட்டது. அந்தத் திருத்தம் கடைசியில் ஏற்றுக் கொள் ளப்படவில்லை. அப்போதும் இப்படி ஏழை எளியவர்களுடைய சொத்துக்களை ஆர்ஜிதம் செய்யும்போது, அவர்களுக்குப் போதுமான "நஷ்ட ஈடு" கொடுக் கும்படி சட்டத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளப்படும். "பிரின்ஸிபிளில்" வகை செய்ய வேண்டுமென்று வற்புறுத்தப்பட்டது. அது போன்று இப்போதும் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். மாநிலத்தில் இதற்கான துணைச்சட்டம் நிறைவேற்றும்போது, அதற்கான பிரின்ஸிபிளை வகுக்கும்போது, இதைக் கருத்தில் கொள்ள

[திரு. கே. ராஜாராம்] [1st February 1972]

வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, இந்தத் திருத்தத்தை நாங்கள் பொதுவாக ஆதரிக்கிறோம் என்று தெரிவித்துக்கொண்டு முடித்துக்கொள்ளுகிறேன். வணக்கம்.

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : தலைவரவர்களே, அரசியல் அமைப்புச் சட்டத் திருத்தச் சட்டத்தை நம்முடைய மாநில மன்றங்களின் சார்பிலே ஆதரித்து மத்திய அரசுக்கு அனுப்பவேண்டிய இந்தத் தீர்மானத்திற்குப் பெரும்பாலும் ஆதரவான கருத்துக்கள் இங்கே தெரிவிக்கப்பட்டிருப்பது மகிழ்ச்சியைத் தருவதாகும். நம்முடைய தமிழ்நாட்டிலே மட்டுமல்லாது இந்திய நாட்டிலேயே இது போன்ற ஒரு புதிய முயற்சி எடுக்கப்பட வேண்டுமென்று இந்திய நாட்டிலே பெரும்பான்மையான மக்கள் விரும்பும் தெரிவித்ததையும் அந்த முடிவை அண்மைக்காலத் தேர்தலிலே அவர்கள் அறிவித்ததையும் நாடு அறியும். இந்தத் திருத்தச் சட்டத்தைப் பொறுத்த அளவிற்கு இரண்டு அம்சங்கள் இருக்கின்றன. ஒன்று, நஷ்ட ஈடு கொடுப்பதைப் பற்றி. இதிலே புதிதாக ஏற்கெனவே இல்லாத ஒன்றை நாம் கொண்டுவருவதாக யாரும் எண்ணிவிட வேண்டாம். பல ஆண்டுகளாக உச்ச நீதிமன்றம் உட்பட எந்தத் தீர்ப்பை அவர்கள் தந்து வந்தார்களோ, அந்தத் தீர்ப்பிற்கு மாறாக அண்மைக் காலத்திலே வங்கிகள் தேசியமயமாக்கப்பட்டபோது, ஒரு புதிய தீர்ப்பினைத் தந்தார்கள். அதன் அடிப்படையிலேதான் இந்த நஷ்ட ஈட்டைப் பொறுத்த அளவிற்கு, இந்தத் திருத்தம் வந்திருக்கிறது. ஏற்கெனவே இந்திய அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்திலே இருக்கிற பொருளை உள்ளடக்கித்தான் இந்தத் திருத்தம் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது, வார்த்தைகள் மாற்றியமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்று வலியுறுத்த ஆசைப்படுகிறேன். நஷ்ட ஈட்டைப் பொறுத்த அளவிற்கு, நஷ்ட ஈடு கொடுக்க வேண்டாமென்று யாரும் சொல்ல மாட்டார்கள். ஆனால் கொடுக்கப்படுகின்ற நஷ்ட ஈடு எவ்வளவு என்று தீர்மானிப்பதற்கு மக்கள் மன்றங்களுக்கு உரிமை வேண்டும். அதைத்தான் நாம் தொடர்ந்து வலியுறுத்தி வருகிறோம். அதைத் தெளிவாக்குவதற்காகத்தான் இந்த 31-வது பிரிவில் இரண்டாவது பகுதியிலே திருத்தம் ஒன்று கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது. ஏற்கெனவே உள்ள அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்திலேயே, காம்பென்சேஷன், நஷ்ட ஈடு என்று உபயோகப்படுத்தியிருந்தாலும், இதை நீதிமன்றங்களிடத்திலே கொண்டு சென்று இது போதுமா, போதாதா adequate or not என்பதைப்பற்றிக் கேட்கக்கூடியதாக, பிரச்சினைகளை எழுப்பக்கூடியதாக இருந்தது. அதைப்பற்றிக் கொஞ்சம் தெளிவாக்குகிறோம். நஷ்ட ஈடு கொடுக்காமல் சட்டங்கள் கொண்டுவர வேண்டுமென்ற எண்ணத்தின் அடிப்படையிலே இந்தத் திருத்தம் வருவதாக யாராவது ஊகித்திருந்தால், அது தவறு என்று நினைவு படுத்த ஆசைப்படுகிறேன். அப்படிப்பட்ட சட்டங்கள் கொண்டு வரும்போதுதான், நியாயமான சட்டங்களா, சட்டங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற இந்த நஷ்ட ஈட்டித் தொகைக் கொள்கை சரிதானா, சமுதாயம் ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கதுதானா என்பதையெல்லாம் விவாதிக்க முடியும். இந்தச் சட்டத்தைப் பொறுத்த அளவிற்கு, இதிலே “நஷ்ட ஈடு” என்ற வார்த்தை எடுக்கப் பட்டிருந்தாலும், அதற்காக நஷ்ட ஈடு கொடுக்கக் கூடாது என்று பொருள் இருப்பதாக எண்ணவேண்டிய அவசியமில்லை. நஷ்ட ஈடு என்ற வார்த்தை இருக்கிறது என்ற காரணத்தினால், இந்த நீதிமன்றங்கள் அதற்குப் புதிய வியாக்கியானங்களைக் கொடுத்துக் கொண்டு போவது வாடிக்கையாக அமைந்திருப்பதை மாற்றுவதற்காகத்தான்

1st February 1972] [மாண்புமிகு திரு. சே. மாதவன்]

“அன்டிமாண்டு” என்ற வார்த்தையைப் போட்டு, சட்டத்தில் இவ்வளவு தொகை என்று சொல்லலாம் என்று இருக்கிறது. அது மட்டும் போடவில்லை. தொகையைச் சொல்லாமல் ஒரு கொள்கை வரைமுறை வகுத்து அந்தக் கொள்கையின் அடிப்படையிலே நஷ்ட ஈடு தீர்மானிக்கலாம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்த இரண்டு வழியிலே புதிய சட்டங்கள் வரும்போது சட்டமன்றங்கள் பாராளுமன்றங்கள் பின்பற்ற வேண்டுமென்ற முறையில் இந்தத் திருத்தம் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது. இதிலே யாரும் தவறு கண்டுபிடிக்க முடியாது. எந்த உச்ச நீதிமன்றம் புதிய தீர்ப்பைத் தந்ததோ அதே நீதிமன்றம் பல ஆண்டுக் காலம் அதற்கு முரணாக கருத்துக்களைப் பின்பற்றி வந்திருக்கிறது என்பதையும் மறந்துவிடக் கூடாது. முதல் அம்சத்தைப் பற்றி ஆட்சேபிக்க முடியாது. நம் நாட்டு சமுதாயம் ஏற்றுக்கொண்ட கொள்கையாகும். இரண்டாவது அம்சம் புதிய அம்சம். அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்திலே அரசு நெறிகள், கோட்பாடுகள் என்று சொல்லி, அரசு சமுதாயத்திற்கு என்ன கொள்கையைப் பின்பற்ற வேண்டுமென்பதைப்பற்றி “டிசுட்டிவ் பிரின்சிபல்ஸ்” என்ற பகுதியிலே குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தை இயற்றிய காலத்திலேயே இந்த அரசியல் நெறி முறைகளை, கோட்பாடுகளை மக்களுக்கு நிறைவேற்றுவதற்கு முனைந்து செயல்படுகிற போது, அதற்கான திட்டங்களை அரசு செய்கிறபோது, சட்ட மன்றங்கள் உருவாக்குகிறபோது, அப்படிக் கொண்டுவருவதைத் தடுப்பதற்கு நீதி மன்றத்திற்கு வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது. இன்னும் சொல்லப் போனால், இந்தக் கோட்பாடு பகுதியிலே “டிசுட்டிவ் பிரின்சிபல்ஸ்” பகுதியிலே கூறப்பட்டிருப்பதிலிருந்து சட்டப்படி நிறைவேற்ற வேண்டிய அவசியமில்லை என்று வாதிடுவதற்கு வழி இருந்தது. ஆகவே தான் இந்தப் பகுதிக்கும், கோட்பாடு, உரிமைகள் என்ற பகுதிக்கும் முரண்பட்ட நிலை இருப்பதைச் சுட்டிக்காட்டி உச்ச நீதிமன்றத்தில் தடுத்து நிறுத்த முடிகிறது. அதைத் தடுத்து நிறுத்தத்தான் 31 (சி) என்ற புதிய பிரிவு கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது. புதிய பிரிவின் அடிப்படையிலே அரசு நெறி முறைகளை, கொள்கை, கோட்பாடுகளை, அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தில் சொல்லப்பட்டவைகளை நிறைவேற்றுகிற முயற்சிகளைப் பற்றி நீதிமன்றங்களில் வாதிட முடியாது. இது அடிப்படை உரிமைகளுக்கு முரணானது என்று வாதிட முடியாது. இதுதான் வரலாற்றுச் சிறப்பு மிக்க முயற்சியாகும் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னாலே இந்த நாட்டு மக்களுக்கு எவை எவை தேவைகள் என்று கருதினார்களோ, எவைகளை அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்திலே குறித்துத் தந்திருக்கிறார்களோ அவைகளைத் தான் இன்றைய ஆட்சியாளர்கள் நிறைவேற்ற வேண்டுமென்ற நல்லெண்ணத்தோடு முன் வந்திருக்கிறார்கள். ஏதோ இன்றைய ஆட்சி திடீரென்று யாருடைய சொத்தையோ பறிப்பதற்காக, தொழிற்சாலையை எடுப்பதற்காக ஏற்படுத்தியிருக்கிறது என்று யாரும் ஊக்க வேண்டிய அவசியமில்லை என்று கூறிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். இந்த ஒரு பிரிவிலே அதிகாரத்தை எடுத்த காரணத்தினால், அடிப்படை உரிமைகள் அத்தனையும் பறிக்கப்பட்டுவிடும் என்ற சந்தேகம் சொல்லப்பட்டது. நியாயமான சந்தேகம்தான். இதைப்பற்றி இப்போது எண்ண வேண்டிய அவசியமில்லை. இதற்கான சட்டங்கள் வரும்போது இந்த நாட்டு மக்கள் அடிப்படை உரிமைகள் பறிக்கப்படுவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்கள் என்று நாங்கள் நம்பத் தயாராயில்லை. இந்த ஆட்சி அதில் நம்பிக்கை வைக்கத் தயாராயில்லை. மக்கள் பேச்சுரிமை

, 1st February 1972] [மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன்]

யைத் தடுப்போம், சொத்துரிமையைத் தடுப்போம், இந்த நாட்டு மக்களுக்கு நன்மை செய்வதற்காகச் சொல்லாமல் கூட தடுப்போம் என்று யாராவது மத்தியிலோ அல்லது மாநிலத்திலோ சொல்வார்களானால், அதை ஜனநாயகத்தில் நம்பிக்கை உள்ளவர்கள், அடிப்படை உரிமைகளில் நம்பிக்கை உள்ளவர்கள், இந்த நாட்டிலே உள்ளவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார்கள். மக்கள் சக்தி நிச்சயம் அதற்கு எதிராக எழும் என்ற நம்பிக்கை எங்களுக்கு உண்டு. அப்படிப்பட்ட அரசு என்ற ரீதியில் அப்படிப்பட்ட பயம் யாருக்கும் தேவையில்லை என்று இந்த சந்தர்ப்பத்திலே கூறிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். பொதுவாக இந்த முயற்சிகளை எடுக்கும்போது நம் நோக்கமெல்லாம் இந்திய நாட்டில் இப்படிப்பட்ட பொருளாதார அரசியல் அமைப்பு இருக்க வேண்டுமென்பது தான். சமத்துவ அரசியல் வேண்டுமென்று நாம் எல்லோரும் கருதுகிறோம். ஏழைகளுக்கு வாழ்வு அளிக்கப்பட வேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறோம், பொருளாதார அதிகாரங்கள் சிலரிடத்தில் குவிந்து சமுதாயத்திற்கு விரோதமான சூழ்நிலை உருவாவதைத் தடுக்க வேண்டுமென்று எண்ணுகிறோம். இதற்காகத் தான் இப்படிப்பட்ட முயற்சிகளில் ஈடுபடுகிறோமெய்யோபிய, வேறு நாடுகளில் நடப்பதைப் போல பலருடைய சொத்தை அரசாங்கத்தின் உரிமையாக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்தின் அடிப்படையிலே ஜனநாயகத்தில் நம்பிக்கை உள்ளவர்கள் யாரும் செயல்பட மாட்டார்கள் என்பதை இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கூறிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். அப்படிப்பட்ட ஒரு “டோவிடெரியானிசம்” சர்வாதிகார அமைப்பை இந்த மாநிலத்திலும் சரி, இந்திய நாட்டிலும் சரி, யாரும் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார்கள். அப்படிப்பட்ட முயற்சிகள் எடுப்பதாக யாரும் கருத வேண்டாமென்று கூறிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். அதே சமயத்தில் இன்னொரு துருவத்திலேயிருந்து தனியார் ஆதிக்கம்தான் நிலை நாட்டப்பட வேண்டும், பொருளாதார ஆதிக்கம் சிலரிடத்தில் குவிந்து, அவர்கள் நினைத்தால் எந்த அரசையும் ஆட்டிப்படைக்கலாம், எந்தக் கட்சியையும் தன்பக்கம் ஈர்க்கலாம் என்று கருதினால், அப்படிப்பட்ட அரசியல் பொருளாதார சமுதாய அமைப்புக்கு இந்தக் கட்சியினரும் இந்த நாட்டு மக்களும் ஒருக்காலும் இடம் தரமாட்டார்கள் என்று இந்த நேரத்தில் நினைவுபடுத்த ஆசைப்படுகிறேன். இந்தக் கொள்கை அடிப்படையில் சிந்தித்துப்பார்த்தால், இப்படிப்பட்ட அதிகாரத்தை எடுத்துக்கொள்வது எந்தவித பயத்தையும் யாருக்கும் விளைவிக்காது என்பதைக் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். நீதிமன்றங்களைப் பற்றி இங்கே சொல்லப்பட்டது. இந்த அரசைப் பொறுத்தமட்டிலும், தமிழ் நாட்டு மக்களின் பாரம்பரியத்தைப் பொறுத்த மட்டிலும், நீதிமன்றங்கள் சுதந்திரமாக இயங்குவதைக் கிஞ்சிற்றும் தடுக்க முயற்சிப்பதை யாரும் விரும்ப மாட்டார்கள். ஜனநாயக அமைப்பு முறையை விரும்பும்போது, நீதித்துறை தனித்து நின்று செயல்பட்டு மக்கள் உரிமைக்காக வாதாடுகிற கட்சி தான் ஒரு நாட்டின் சுதந்திரத்திற்கு உறுதுணையாக அமையும் என்பதில் இந்த அரசுக்கு முழு நம்பிக்கை உண்டு. சுதந்திரம் என்றால் என்ன என்பதிலேதான் கருத்து வேறுபாடு ஏற்பட்டிருக்கிறது. நீதிமன்றங்களின் சுதந்திரம் என்ற போர்வையிலே நாட்டு மக்களின் உரிமைகளைப் பறிக்க வேண்டுமென்று கருதினால் அது தடுக்கப்பட்டாக வேண்டும். இங்கு ஒரு யோசனை சொல்லப்பட்டது.. பொருளாதாரம் ஒரே இடத்தில் குவிவதை நீங்கள் வரி போடுவதன் மூலம், சட்டத்தின் மூலம் தவிர்த்து விடலாமே என்று. அந்த முறையைத் தான் மத்திய அரசு இதனை நாளும் பின்பற்றி வந்தது இப்போதும் பின்பற்றி வருகிறது. அந்த யோசனையைக் கூறிவிட்டு, அவர்களே

[மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன்]

[1st February 1972]

கூட உதாரணம் ஒன்றும் சொன்னார்கள். டாடா, பிரீலா போன்ற பெரிய தொழிலதிபர்கள் எல்லாம் வருமான வரிச் சட்டத்தின்கீழே வராமல் தப்பித்துக் கொள்கிறார்களே என்று குறிப்பிட்டார்கள். ஆனால் வரி போட்டு மட்டும் ஒரு சமத்துவ சமுதாயத்தை உருவாக்க முடியும் என்ற கொள்கையை இந்த நாடு ஏற்றுக்கொள்ளாது, இந்த அரசும் ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராயில்லை, வரிக்கு அப்பாற்பட்டும் சில முயற்சிகள் கள் எடுக்கிற அடிப்படையிலேதான் இந்த நாட்டில் ஒரு சமத்துவ சமுதாயத்தை உருவாக்க முடியும் என்ற கருத்தை வலியுறுத்த ஆசைப்படுகிறேன். நீதிமன்றங்கள் சுதந்திரமாக இயங்கலாம். எப்படி? வெள்ளைக்காரன் ஆட்சி இருந்த காரணத்தால், அப்போதிருந்த நீதிமன்றப் பாரம்பரியத்திலே நமக்குப் பழக்கப்பட்ட காரணத்தால், அப்படிப்பட்ட சுதந்திரம் நீதிமன்றத்துக்கு இருக்க வேண்டுமென்று யாராவது கருதுவார்களானால், அது தவறு என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட ஆசைப்படுகிறேன், நீதிமன்றங்களும் நம்முடைய சட்டமன்றங்களைப்போல் அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்துக்குட்பட்டுத்தான், நாம் இயற்றுகின்ற சட்டங்களுக்கு உட்பட்டுத்தான் செயல்பட முடியும்; அதுவரை தான் சுதந்திரம் இருக்கும் என்பதை நினைவுபடுத்த ஆசைப்படுகிறேன். உதாரணத்துக்குச் சொல்லுகிறேன். 1948-ஆம் ஆண்டு, சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு, ஜமீன்கள் ஒழிக்கப்பட வேண்டுமென்ற அருமையான தத்துவத்தை இந்த நாட்டு அரசு ஏற்றுக்கொண்டு செயல்படுத்த முன்வந்தாலும், இன்று வரை, சில மாதங்களுக்கு முன்னால் வரை ஒரு தனி நபரால் நீதிமன்றங்களின் மூலமாக தன்னுடைய ஜமீனை இந்த அரசு எடுக்காமல் பார்த்துக் கொள்ளக்கூடிய வாய்ப்பு உருவாக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை நினைவுபடுத்த ஆசைப்படுகிறேன். அப்படிப்பட்ட ஒரு சூழ்நிலை இந்த நாட்டில் இருக்குமானால், அதற்கு நீதிமன்றங்கள் துணையாக இருக்கின்றன என்று கூடச் சொல்லமாட்டேன், ஒரு வாய்ப்பாக அமையுமானால், அதை ஒரு அரசு ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது என்பதை வலியுறுத்த ஆசைப்படுகிறேன். அதைப் போல், 1963-ம் ஆண்டில் லட்சக்கணக்கான மக்களுக்குப் பயனளிக்கிற இனும் ஒழிப்புச் சட்டம் வந்தது. அதனாலே பாதிக்கப்படுகிறவர்கள் என்று சொல்லப்படுகிறவர்கள் ஒரு சிலர் தான். ஆனால் சில மாதங்களுக்கு முன்னாலே வரை அந்தச் சட்டத்தைத் தமிழ் நாட்டிலே அமுல் நடத்த முடியாத சூழ்நிலையை உருவாக்க முடிந்தது என்று எண்ணிப் பார்க்கும்போதுதான் நீதிமன்றங்கள் என்ன சுதந்திரத்தைப் பெற வேண்டும் என்பதில் நாம் மிகுந்த ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டியிருக்கிறது. நீதிமன்றங்களின் சுதந்திரம் நாம் செய்யும் சட்டங்களுக்கு விளக்கம் கூறுவதற்குத் தான், அரசியலமைப்புச் சட்டத்துக்குட்பட்டு சட்டம் இயற்றப் பட்டிருக்கிறதா என்று விளக்கும் தருவதற்குத்தானே ஒழிய, இந்த நாட்டு மக்களுக்கு எப்படிப்பட்ட சமுதாய அமைப்பு வேண்டும், எப்படிப்பட்ட பொருளாதாரம் அமைய வேண்டும் என்று சொல்வதற்கு நீதிமன்றத்துக்கும் எந்த நீதிபதிக்கும் உரிமையில்லை என்பதை நாம் உணர்ந்தால், நீதிமன்றங்களுக்கு இருக்கிற உரிமைகளை எடுத்துவிடுவதாகக் சந்தர்ப்பத்தில் பேசுவது தவிர்க்கப்பட முடியும் என்று கருதுகிறேன். அப்படிப்பட்ட எந்த முயற்சிக்கும் இந்த அரசாங்கம் இடம் கொடுக்காது என்பதையும் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கூறிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். நீதிமன்றங்கள் மக்களுக்குத் தேவையான கொள்கைகளை வகுக்க முடியும். அப்படி வகுக்கப்பட்ட கொள்கைகள் பாரபட்சமற்ற முறையில் அமுல் நடத்தப்படுகின்றனவா என்பதில்தான் நீதி

1st February 1972] [மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன்]

மன்றங்கள் கவனமாக இருக்க வேண்டும்; மக்கள் மன்றமும் கவனமாக இருக்கிறது. அதைக் காரணம் சொல்லி நீதிமன்றங்களை அவமதிக்கிறோம், அவற்றின் அதிகாரங்களைப் பிடுங்க ஆசைப்படுகிறோம் என்ற வாதம் பொருத்தமுடைய வாதம் என்று ஒப்புக்கொள்ள முடியாது என்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கூறிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். ஆக இந்த இரண்டு அம்சங்களும் நாட்டு மக்களுக்குத் தேவையானவை. இந்தத் திருத்தத்தின் அடிப்படையில் புதிய புதிய கொள்கைகள் வகுக்கப்படும்போது, இந்த நாட்டு மக்களுக்குத் தேவையான கொள்கைகளாக வகுக்கப்படும் என்பதை இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நினைவுபடுத்திக்கொள்கிறேன். இந்த அரசைப் பொறுத்த அளவில், எந்தச் சட்டமும் யாருடைய உரிமையையும் கட்டி நோக்கத்துடனோ அல்லது தனிப்பட்ட நோக்கத்துடனோ பறிக்க முயலாது; அதற்கு மாறாக சமுதாயத்தின் நன்மையைக் கருதி, நாட்டு நன்மையைக் கருதித்தான் இந்தத் திருத்தச் சட்டத்தின் கீழ் நாம் பெறுகிற அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்தி புதிய சட்டங்கள் உருவாக்கும், அந்தச் சட்டங்களின் அடிப்படையில் சமத்துவ சமுதாயம் உருவாவதற்கு வழி வகுக்கப்படும். அதற்காகத்தான் நாம் பல்களைத் தேசியமயமாக்கினோம். உச்சவரம்புச் சட்டம் கொண்டு வருகிறோம். இப்படிப் பட்ட சட்டங்கள் எல்லாம் நாட்டுக்குத் தேவை என்று கருதுகிற காரணத்தால்தான், மக்கள் மனோநிலையைப் பிரதிபலித்து அவைகளைக் கொண்டு வருகிறோமே தவிர, மக்களுக்கு எதிராகச் செயல்படமுனைவதாக யாரும் கருத வேண்டாமென்று கூறி இந்தத் தீர்மானத்தை ஏகமனதாக ஆதரித்து நிறைவேற்றித் தர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

MR. CHAIRMAN: The question is—

“ that this House ratifies the amendments to Constitution of India falling within the purview to the proviso to clause (2) of Article 368 thereof, proposed to be made by the Constitution (Twenty-fifth Amendment) Bill, 1971 as passed by the two Houses of Parliament. ”

The Resolution was put and carried.

VII. GOVERNMENT BILL.

THE MADRAS CITY TENANTS' PROTECTION (AMENDMENT) BILL, 1972
(L.A. BILL No. 1 OF 1972).

THE HON. THIRU P. U. SHANMUGAM: Sir, I beg to move—

“ That the Madras City Tenants' Protection (Amendment) Bill, 1972 @ (L.A. Bill No. 1 of 1972), as passed by the Assembly, be taken into consideration ”.

The Madras City Tenants' Protection Act, 1921, has been enacted to give protection to tenants, who in municipal towns and adjoining areas in the State of Tamil Nadu have constructed buildings on others' lands in the hope that they would not be evicted so long as they pay a fair rent for the land.

It has been represented to the Government that tenants who have invested large amounts in superstructures in lands taken on lease are denied the protection conferred by the Madras City